

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 598/2009

z dnia 7 lipca 2009

nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską.

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 15,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Środki tymczasowe

- (1) Komisja nałożyła, rozporządzeniem (WE) nr 194/2009⁽²⁾ („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”), tymczasowe cło wyrównawcze na przywóz do Wspólnoty biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki („USA” lub „kraj, którego dotyczy postępowanie”).
- (2) W wyniku równoległe prowadzonego postępowania antydumpingowego, Komisja nałożyła, rozporządzeniem (WE) nr 193/2009⁽³⁾, tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz biodiesla pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki.

1.2. Dalsza procedura

- (3) Po powiadomieniu o istotnych faktach i wnioskach, na podstawie których podjęto decyzję o wprowadzeniu

tymczasowych środków wyrównawczych („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), kilka zainteresowanych stron przedłożyło oświadczenia w formie pisemnej, przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń. Stronom, które wystąpiły z takim wnioskiem, umożliwiono wypowiedzenie się w formie ustnej. Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji uznanych za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały uwzględnione, a w stosownych przypadkach ustalenia tymczasowe zostały odpowiednio zmienione.

- (4) Wszystkie strony powiadomiono o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła wyrównawczego na przywóz biodiesla pochodzącego z USA oraz ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w formie cła tymczasowego („ujawnienie ostatecznych ustaleń”). Oprócz tego zainteresowanym stronom wyznaczono okres, w którym mogły przedstawić uwagi związane z ujawnieniem tych informacji.
- (5) Rząd USA i inne zainteresowane strony wyraziły swoje rozczarowanie związane z decyzją wyznaczającą tylko szesnaście dni na przedstawienie uwag dotyczących ujawnienia tymczasowych ustaleń, a także w związku z decyzją odrzucającą wnioski niektórych stron o znaczące przedłużenie terminu na składanie takich uwag.
- (6) W art. 30 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wskazano, że zainteresowane strony mogą uzyskać szczegółowe informacje leżące u podstaw istotnych faktów i ustaleń, w oparciu o które wprowadzono środki tymczasowe. W tym zakresie Komisja zwykle przekazuje wymienione informacje wszystkim zainteresowanym stronom postępowania od momentu opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* rozporządzenia wprowadzającego środki tymczasowe oraz wyznacza okres, w którym strony mogą przedstawić uwagi dotyczące takich informacji. Praktyka ta znalazła odzwierciedlenie w przedmiotowym postępowaniu. W odniesieniu

⁽¹⁾ Dz.U. L 288 z 21.10.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 67 z 12.3.2009, s. 50.

⁽³⁾ Dz.U. L 67 z 12.3.2009, s. 22.

do okresu, w którym strony powinny przedstawić uwagi, rozporządzenie podstawowe nie określa jego dopuszczalnej długości. W ramach omawianego postępowania uznano, że należy wyznaczyć okres wynoszący szesnaście dni (przedłużony następnie do siedemnastu dni) zważywszy na złożoność postępowania oraz konieczność przestrzegania wymogu określonego w art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym dochodzenie powinno zostać zakończone w trzynaste miesiocy od wszczęcia postępowania.

- (7) W odniesieniu do stawki cła określonej dla przedsiębiorstw USA, które nie zgłosiły się i nie współpracowały podczas dochodzenia, tymczasowa stawka cła została wyznaczona na poziomie niższego z najwyższych marginesów subsydiowania lub najwyższych marginesów szkody ustalonych dla objętych próbą współpracujących producentów eksportujących. Wyznaczona w ten sposób stawka cła została określona w art. 1 ust. 2 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych (stawka dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” wynosząca 237,0 EUR za tonę). Rząd USA uważa, że taka stawka cła to stawka mająca charakter kary, która została bezzasadnie obliczona na podstawie dostępnych faktów. Rząd USA twierdzi, że aby wykorzystać dostępne fakty, zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego, należy przede wszystkim wykazać, iż zainteresowana strona odmówiła dostarczenia lub nie dostarczyła „niezbędnych informacji”⁽¹⁾. Zdaniem rządu USA należało wykorzystać średnią ważoną stawkę obliczoną dla nieobjętych próbą współpracujących przedsiębiorstw.
- (8) W odpowiedzi na powyższy argument, należy zauważyć, iż rozpoczynając postępowanie Komisja przesłała formularze dotyczące kontroli wyrywkowej, skargę i zawiadomienie o wszczęciu postępowania do przedsiębiorstw wskazanych w skardze (ponad 150 przedsiębiorstw). Kopia formularza dotyczącego kontroli wyrywkowej została również załączona na etapie wszczęcia postępowania do noty werbalnej przesłanej Misji Stanów Zjednoczonych Ameryki przy Wspólnotach Europejskich, którą poproszono o przekazanie wymienionego dokumentu do eksporterów/producentów w Stanach Zjednoczonych Ameryki. Ponadto Krajowa Rada Biodiesla (National Biodiesel Board - „NBB”), która była zainteresowaną stroną od samego początku postępowania, reprezentuje znaczną liczbę przedsiębiorstw w przemyśle biodiesla w Stanach Zjednoczonych Ameryki.
- (9) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, a także w piśmie przewodnim załączonym do formularza dotyczącego kontroli wyrywkowej zwrócono uwagę na konsekwencje braku współpracy. Jak wskazano w motywie (8) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, ponad 50 przedsiębiorstw zgłosiło się w ramach procedury kontroli wyrywkowej i przedłożyło wymagane informacje w okresie 15 dni. Przedsiębiorstwa te repre-

zentowały ponad 80 % łącznego przywozu biodiesla ze Stanów Zjednoczonych Ameryki do Wspólnoty.

- (10) Po wprowadzeniu środków tymczasowych władze USA zostały poproszone o dostarczenie dodatkowych informacji. W szczególności władze te zostały poproszone o zaproszenie do zgłoszenia się wszystkich innych eksporterów/producentów biodiesla w USA, oprócz tych wymienionych w art. 1 i w załączniku do rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, którzy nie byli znani na etapie wszczęcia postępowania i nie odmówili wcześniej współpracy⁽²⁾.
- (11) Władze USA dostarczyły wykaz zawierający nazwy ponad 100 dodatkowych przedsiębiorstw (producentów/eksporterów) ze Stanów Zjednoczonych Ameryki. Zbadano czy którekolwiek z tych przedsiębiorstw było zaproszone do współpracy na etapie wszczęcia postępowania. W toku dochodzenia wykazano, że znaczna liczba przedsiębiorstw z wykazu została już zaproszona do współpracy podczas kontroli wyrywkowej, lecz nie wyraziła takiej woli. Innymi słowy, przedsiębiorstwa te były świadome konsekwencji braku współpracy zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego.
- (12) Jednakże w odniesieniu do tych przedsiębiorstw z wykazu (ponad 40), które nie były znane Komisji w momencie wszczęcia postępowania, odnotowano, że wnioski do władz USA o dostarczenie szczegółowych informacji na temat tych przedsiębiorstw został złożony po wprowadzeniu środków tymczasowych. Podjęto zatem decyzję o dodaniu tych przedsiębiorstw do załącznika w niniejszym rozporządzeniu i zastosowaniu do nich tej samej stawki cła, jaka obowiązuje w odniesieniu do przedsiębiorstw, które wyraźnie współpracowały lecz nie były ujęte w próbie. Wskazane przedsiębiorstwa zostały powiadomione o istotnych faktach i względach na podstawie, których zamierzano wprowadzić ostateczne środki oraz zostały poproszone o przedstawienie uwag na temat propozycji dodania ich nazw do załącznika niniejszego rozporządzenia.
- (13) W następstwie ostatecznego ujawnienia informacji rząd USA z zadowoleniem przyjął do wiadomości propozycję zastosowania średniego ważonego cła do tych dodanych przedsiębiorstw. Jednak rząd USA stwierdził, że nie podano żadnego wyjaśnienia dlaczego inne przedsiębiorstwa są objęte stawką dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”. W tym zakresie należy podkreślić, że wyjaśnienia dotyczące przedsiębiorstw, które zaproszono do współpracy podczas kontroli wyrywkowej, zostały już podane powyżej. W odniesieniu do ewentualnych eksporterów/producentów USA, którzy nie zostali indywidualnie powiadomieni o dochodzeniu lub wymienieni w wykazie wskazanym w motywie (11), należy zauważyć, że wszczynając postępowanie dołożono szczególnych starań, aby skontaktować się z przedsiębiorstwami w USA, które mogły być zainteresowane niniejszym postępowaniem (zob. powyższe motywy (8) i (10)). Ponadto dodatkowe wysiłki w celu określenia innych

⁽¹⁾ W art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wskazano: „W przypadkach, w których jakakolwiek zainteresowana strona odmawia lub nie zapewnia dostępu do niezbędnych informacji w terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu, albo znacznie utrudnia dochodzenie, poszukiwania wstępne lub końcowe, potwierdzając lub negatywnie, mogą być osądzone na podstawie dostępnego stanu faktycznego. [...]”.

⁽²⁾ W przeciwieństwie do tych przedsiębiorstw, które otrzymały formularz dotyczący kontroli wyrywkowej i nie odesłały go.

przedsiębiorstw zostały podjęte po wprowadzeniu środków tymczasowych, jak wskazano w powyższym motywie (10), co doprowadziło do dodania ponad 40 firm do wykazu przedsiębiorstw objętych średnim ważonym cłem. Stwierdza się, że działania te zagwarantowały możliwość zgłoszenia się przedsiębiorstwom produkującym biodiesla w USA. W tym zakresie należy wskazać, iż odpowiednie stowarzyszenie przemysłu uczestniczyło w postępowaniu od momentu jego wszczęcia. W konsekwencji uważa się, że stawka cła dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” powinna być stosowana do przedsiębiorstw, które nie zgłosiły się.

- (14) Jedno przedsiębiorstwo, które odpowiedziało na formularz dotyczący kontroli wyrywkowej i w konsekwencji zostało wymienione w załączniku do rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych złożyło wniosek o dodanie jego spółki dominującej do wykazu przedsiębiorstw w załączniku. Przedsiębiorstwo to wniosło również o zmianę nazwy miasta, gdzie zlokalizowane są dwa przedsiębiorstwa wymienione w załączniku, aby prawidłowo odzwierciedlić ich adresy na fakturach.
- (15) Po zbadaniu wniosku tego przedsiębiorstwa, stwierdzono, iż spółka dominująca powinna również zostać ujęta w załączniku do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z odpowiedzią przedsiębiorstwa na formularz dotyczący kontroli wyrywkowej, jako jedyne przedsiębiorstwo powiązane prowadzące działalność w zakresie biodiesla. Nazwa miasta, gdzie zlokalizowane są oba przedsiębiorstwa, została również objęta zmianami.
- (16) Dwa współpracujące przedsiębiorstwa złożyły wniosek o usunięcie ich nazw z załącznika, ponieważ twierdziły, iż nie były producentami eksportującymi. Nazwy przedsiębiorstw zostały zgodnie z wnioskiem usunięte.
- (17) Przypomina się, że dochodzenie dotyczące subsydiowania i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 kwietnia 2007 r. do 31 marca 2008 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). W zakresie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody Komisja przeanalizowała dane za okres od stycznia 2004 r. do końca OD („okres badany”).

1.3. Kontrola wyrywkowa producentów wspólnotowych oraz producentów eksportujących w USA

- (18) Wobec braku uwag dotyczących kontroli wyrywkowej producentów eksportujących w USA, ustalenia tymczasowe w motywach (6) do (10) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.
- (19) Niektóre strony wypowiedziały się na temat reprezentatywności próbek producentów wspólnotowych. Uwagi te są poruszone w poniższych motywach (77) do (81).

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Produkt objęty postępowaniem

- (20) Przypomina się, że w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania produkt, który rzekomo podlegał subsydiowaniu, został zdefiniowany jako monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych lub parafinowe oleje napędowe będące produktem syntezy lub hydrowy rafinacji o pochodzeniu niekopalnym (powszechnie nazywane „biodieslem”) w formie czystej lub w postaci mieszanki.
- (21) Skarga zawierała dowody prima facie na to, że biodiesel i wszystkie mieszanki biodiesla z mineralnym olejem napędowym wyprodukowane, sprzedawane i subsydiowane w USA oraz wywożone do Wspólnoty miały wpływ na sytuację gospodarczą producentów biodiesla we Wspólnocie. Zgodnie z charakterystyką właściwych producentów USA i rynku krajowego definicja produktu objętego postępowaniem miała na celu włączenie do jej zakresu biodiesla również w przypadkach, gdy jest on składnikiem mieszanek. Stwierdzono jednak, że definicja produktu objętego postępowaniem, wskazana w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania oraz w powyższym motywie (20), mogła powodować wątpliwości co do zakresu producentów i rodzajów produktu, który miał być objęty dochodzeniem.
- (22) W odniesieniu do dochodzenia dotyczącego subsydiowania i szkody, a w szczególności w celu ustalenia marginesów subsydiowania i poziomu usuwającego szkodę, konieczne było wyraźne określenie produktów, które były przedmiotem dochodzenia.
- (23) W związku z cechami charakterystycznymi rynku USA produkt objęty postępowaniem został wstępnie określony jako monoalkilowe estry kwasów tłuszczowych lub parafinowe oleje napędowe będące produktem syntezy lub hydrowy rafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywane „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki, w których udział biodiesla przekracza 20 % (B20). Dlatego też w zakresie produktu objętego postępowaniem ujęto czysty biodiesel (B100) oraz wszystkie mieszanki, które zawierają ponad 20 % biodiesla („produkt objęty postępowaniem”). Wskazany próg został uznany za właściwy, aby umożliwić jasne rozróżnienie między różnymi rodzajami mieszanek, które są przeznaczone do dalszego mieszania, oraz tych przeznaczonych do bezpośredniej konsumpcji na rynku USA.
- (24) W toku dochodzenia wykazano, że wszystkie rodzaje biodiesla oraz biodiesel w mieszankach objętych niniejszym dochodzeniem, pomimo ewentualnych różnic dotyczących surowca wykorzystanego do produkcji lub różnic w procesie produkcji, mają takie same lub bardzo podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz są wykorzystywane do takich samych celów. Ewentualne różnice odnoszące się do produktu objętego postępowaniem nie mają wpływu na jego podstawową definicję, właściwości lub postrzeganie tego produktu przez różne podmioty.

- (25) Otrzymano wnioski od zainteresowanych stron w sprawie definicji produktu objętego postępowaniem oraz produktu podobnego, w których kwestionowano jednocześnie definicję produktu objętego postępowaniem oraz produktu podobnego przy wykorzystaniu tych samych argumentów bez różnicowania pojęcia produktu objętego postępowaniem oraz produktu podobnego w kontekście postępowania.
- (26) Należy podkreślić, że pojęcie produktu objętego postępowaniem jest regulowane przepisami art. 1 ust. 1 do 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, a interpretacja terminu „produkt podobny” znajduje się w art. 1 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Dlatego też wnioski te zostaną poniżej odrębnie przeanalizowane.
- (27) Jedna strona zapytała w jakim zakresie mieszanki o niskim udziale biodiesla (np. B21) powinny być uważane za biodiesel w takim samym stopniu co czysty biodiesel (B100) lub podobne mieszanki składające się głównie z biodiesla o niższym udziale mineralnego oleju napędowego (np. B99). Twierdziła ona, że B100 i B99 były zasadniczo przedmiotem dochodzenia oraz, że wszystkie obliczenia dumpingu i szkody zostały dokonane na podstawie tych dwóch rodzajów produktu. Jej zdaniem ustalenie progów na poziomie nieznacznie wyższym od B20 – czyli niskoprocentowej mieszanki sprzedawanej bezpośrednio konsumentom w US – prowadzi do powstania sztucznej definicji produktu objętego postępowaniem.
- (28) Ta sama strona zapytała także czy mieszanka o 20 % udziale biodiesla powinna zostać zakwalifikowana jako biodiesel, czy raczej jako mineralny olej napędowy, który nie jest ujęty w definicji produktu objętego postępowaniem. Wskazana strona zrozumiała, iż UE popiera utworzenie nowej pozycji taryfowej⁽¹⁾ dla biodiesla w Zharmonizowanym Systemie (HS). Jej zdaniem Komisja rozszerzyła definicję produktu objętego obecnym postępowaniem i zwiększyła ilość rodzajów produktu podlegających środkom.
- (29) Ponadto strona stwierdziła, że podczas dochodzenia nie istniały konkretne progi służące zdefiniowaniu biodiesla do celów klasyfikacji w ramach kodu CN 3824 90 91, a wskazany kod został stworzony przez UE dla biodiesla w dniu 1 stycznia 2008 r. Strona zapytała czy zgodnie z punktem 3 lit. b) ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury Scalonej⁽²⁾ mieszanka zawierająca mniej niż 50 % biodiesla może być uważana za biodiesel. Następnie podkreśliła, że przykłady mieszanek wymienionych w kwestionariuszu Komisji wskazywały na wysoką zawartość biodiesla, a tym samym sugerowały, iż produktem objętym postępowaniem jest wyłącznie biodiesel i mieszanki o wysokiej zawartości biodiesla.
- (30) Strona ta utrzymywała także, iż UE nie może zmienić definicji produktu objętego postępowaniem przy jedno-
- czesnym zachowaniu innego produktu podobnego. Odniosła się ona do art. 15 ust. 1 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (WTO ASCM - Agreement on Subsidies and Countervailing Measures). Jej zdaniem ustalenia dotyczące subsydiowania i szkody zostały dokonane na podstawie B100 oraz B99, a kody Zharmonizowanego Systemu Opłat Celnych (HTS) USA⁽³⁾, które wykorzystano w dochodzeniu, wydają się nie obejmować produktów z tak niskim udziałem biodiesla jak 20 %. Odniesiono się także do ujawnienia tymczasowych ustaleń objętych próbą producentom biodiesla w USA, które wykazuje, iż objęci próbą producenci w USA sprzedawali mieszanki wytworzone wyłącznie z różnych rodzajów biodiesla. W związku z powyższym zakres produktu objętego postępowaniem powinien zostać ograniczony do produktów zawierających 100 % biodiesla (B100), nawet jeżeli jest to biodiesel wytworzony z różnych surowców, lub do mieszanek zawierających 99 % biodiesla (B99).
- (31) Strona odniosła się do niedawnego wyroku Sądu⁽⁴⁾ dotyczącego przywozu azotanu amonu i stwierdziła, że uzasadnienie wyroku ma również zastosowanie do obecnego postępowania oraz, że biodiesel, który w wysokiej zawartości nie wchodzi w skład mieszanek, nie może podlegać dochodzeniu i środkom, ponieważ nie jest produktem podobnym, w odniesieniu do którego określono dumping i szkodę, a mianowicie produktami zawierającymi wyłącznie biodiesel (B100) lub mieszankami o zawartości 99 % biodiesla (B99).
- (32) Strony nie przedstawiły dowodów lub podstaw prawnych, które wykazałyby, że produkt objęty postępowaniem nie został prawidłowo zdefiniowany w obecnym dochodzeniu. Przepisy art. 1 ust. 1 do art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zawierają wskazówki dotyczące definicji produktu objętego postępowaniem. W art. 1 ust. 1 określono, że: „Cło wyrównawcze może zostać nałożone w celu skompensowania wszelkich przyznanych subsydiów, bezpośrednio bądź pośrednio, dla wytworzenia, produkcji, wywozu lub przywozu dowolnego produktu, którego dopuszczenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.”
- (33) Jak wskazano w powyższym motywie (21) skarga zawierała dowody prima facie na to, że biodiesel i wszystkie mieszanki biodiesla z mineralnym olejem napędowym wyprodukowane i sprzedawane w USA oraz wywożone po cenie subsydiowanej do Wspólnoty miały wpływ na sytuację gospodarczą producentów biodiesla we Wspólnocie.
- (34) Strony nie przedstawiły żadnych dowodów wskazujących na sztuczny charakter progów ustalonych w rozporządzeniu w sprawie celów tymczasowych, który miał służyć oddzieleniu produktów objętych postępowaniem od tych, które nie stanowią przedmiotu postępowania. Jak wspomniano w motywach (26) i (28) rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, dochodzenie wykazało, że B20 i mieszanki o potencjalnie niższej zawartości były faktycznie sprzedawane bezpośrednio konsumentom w USA. Dochodzenie wykazało także, iż mieszanki oraz produkty konsumenne nie są dwa odrębne segmenty rynkowe charakteryzujące się różnymi odbiorcami: na pierwszym z nich biodiesel

(1) Pozycja numer 3826 00, która ma objąć „biodiesla i jego mieszanki, niezawierające lub zawierające mniej niż 70 % masy olejów ropy naftowej lub olejów otrzymanych z minerałów bitumicznych”.

(2) „do wyrobów stanowiących mieszaniny wyrobów składających się z różnych materiałów lub wytworzonych z różnych komponentów oraz wyrobów stanowiących komplety do sprzedaży detalicznej, których klasyfikacja w myśl reguły 3 a) nie może być przeprowadzona, należy stosować pozycję obejmującą materiał lub komponent decydujący o zasadniczym charakterze wyrobu, jeżeli takie kryterium jest możliwe do zastosowania;”

(3) Kody HTS - 38 24 90 40 00 i 38 24 90 40 20.

(4) Sprawa T-348/05 JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat przeciwko Radzie, 10 września 2008 r., pkt. 61-63.

- i mieszanki biodiesla przeznaczone są do dalszego mieszania przez podmioty handlowe i przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem, a na drugim mieszanki kierowane są do sieci dystrybucji i do konsumentów. Określenie progu powyżej B20 dla produktu objętego postępowaniem umożliwiło wyznaczenie wyraźnej linii podziału oraz uniknięcie pomyłek dotyczących produktów, rynków i różnych stron w USA. Argument ten został zatem odrzucony.
- (35) We wszystkich dochodzeniach antysubsydyjnych poszczególne przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem zwykle nie wytwarzają, ani nie sprzedają wszystkich rodzajów produktu ujętych w definicji produktu objętego postępowaniem. Niektóre przedsiębiorstwa mogą produkować bardzo niewiele rodzajów produktu, podczas gdy inne prowadzą działalność związaną z szerszym asortymentem. Nie ma to jednak wpływu na produkt objęty postępowaniem. W związku z powyższym stwierdzono, iż wniosek, zgodnie z którym produkt objęty postępowaniem powinien obejmować wyłącznie rodzaje produktu wywożone przez producentów USA i wykorzystane do obliczeń subsydiowania i szkody, nie jest uzasadniony.
- (36) Jak wspomniano w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych oraz w powyższym motywie (20), dochodzenie skoncentrowało się głównie na biodieslu - w formie czystej lub jako składniku mieszanki. Środki wyrównawcze będą miały zastosowanie do odpowiednich mieszanek wywożonych na rynek wspólnotowy. Dlatego też uznano, iż pytanie czy mieszanka o 20 % udziale biodiesla powinna zostać zakwalifikowana jako biodiesel, czy raczej jako mineralny olej napędowy, który nie jest ujęty w definicji produktu objętego postępowaniem, nie jest zasadne.
- (37) Należy wyjaśnić, że ustalenia dotyczące subsydiowania i szkody w przypadku każdego przedsiębiorstwa objętego dochodzeniem dokonano wyłącznie na podstawie odpowiednich rodzajów produktu, które były produkowane i sprzedawane przez właściwe przedsiębiorstwa w OD. Twierdzenie, iż definicja produktu, którego dotyczy postępowanie, obejmująca mieszanki powyżej B20 miałaby bezpodstawnie wpływ na producentów USA, nie jest uzasadnione oraz nie może prowadzić do wniosku, że zakres produktu objętego postępowaniem powinien zostać ograniczony do produktów zawierających 100 % biodiesla (B100), nawet jeżeli jest to biodiesel wytworzony z różnych surowców, lub do mieszanek zawierających 99 % biodiesla (B99). Włączenie mieszanek powyżej B20 do definicji produktu objętego postępowaniem nie miało wpływu na ustalenia dotyczące objętych dochodzeniem przedsiębiorstw, które nie wytwarzały takiego rodzaju produktu i nie dokonywały jego wywozu.
- (38) Zarzut strony, zgodnie z którym uzasadnienie wyroku Sądu ⁽¹⁾ ma również zastosowanie do obecnego postępowania oraz, że biodiesel, który w wysokiej zawartości nie wchodzi w skład mieszanek, nie może podlegać dochodzeniu, uznano za nieuzasadniony. W rzeczywistości, dla każdego przedsiębiorstwa objętego dochodzeniem, marginesy subsydiowania i szkody będą dopasowane do produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego, dla których dokonano ustaleń dotyczących subsydiowania i szkody, czyli do odpowiednich rodzajów produktu, które zawierają biodiesla i które zostały sprzedane na rynku krajowym oraz wywiezione do Wspólnoty przez dane przedsiębiorstwo. Ponadto wyrok, na który powołuje się zainteresowany podmiot gospodarczy, dotyczył przeglądu obowiązujących środków antydumpingowych, który doprowadził do ich rozszerzenia na produkty inne niż produkt objęty postępowaniem, a taka sytuacja nie ma miejsca w obecnym dochodzeniu.
- (39) Mimo, iż stwierdzono, że przykłady przedstawione w kwestionariuszu służącym gromadzeniu danych do celów dochodzenia nie mogą być wykorzystane, aby przyjąć pewne założenia dotyczące wyników dochodzenia, warto podkreślić, że w momencie sporządzania kwestionariusza Komisja nie może przewidzieć, przed przeprowadzeniem dochodzenia na miejscu, które rodzaje produktów są wytwarzane i sprzedawane na rynku krajowym oraz wywożone przez przedsiębiorstwa objęte postępowaniem. Zgodnie z art. 1 rozporządzenia podstawowego właściwe rodzaje produktów, które powinny zostać objęte zakresem dochodzenia antysubsydijnego, to produkty korzystające z subsydium podlegającego środkom wyrównawczym. W takim przypadku cło wyrównawcze może zostać nałożone w celu wyrównania wszelkich przyznanych subsydiów, bezpośrednio bądź pośrednio, dla wytworzenia, produkcji, wywozu lub przywozu dowolnego produktu.
- (40) Uznaje się także, że B100 nie powinien zostać wykluczony z zakresu definicji produktu. Po pierwsze dlatego, że B100 lub czysty biodiesel jest podstawowym produktem, w odniesieniu do którego ustanowiono subsydia USA. Wynika to jasno z przepisów prawa podatkowego USA, w szczególności z pkt 40A lit. d) tytułu 26, który wyraźnie określa termin biodiesel oraz wskazuje, że cały program subsydiów został wdrożony, aby promować przemysł biodiesla w USA. Po drugie dlatego, że podczas wizyt weryfikacyjnych w biurach rządu USA okazało się, iż biodiesel, nawet po wymieszaniu poza USA przez przedsiębiorstwo posiadające spółkę zależną w USA, mógł korzystać z ulgi dotyczącej biodiesla w wysokości 1 USD za galon w USA.
- (41) W toku dochodzenia wykazano także, iż produkcja czystego biodiesla przez jakiegokolwiek producenta w USA wiąże się z wystawieniem świadectwa od producenta, o którym mowa w motywie (51) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Takie świadectwo jest przenoszalne i musi zostać przedstawione rządowi USA w momencie składania wniosku o subsydia.
- (42) Na podstawie powyższych faktów i ustaleń potwierdzono, że wszystkie rodzaje biodiesla oraz biodiesel w mieszankach objętych niniejszym dochodzeniem, tj. czysty biodiesel (B100) i mieszanki powyżej B20, pomimo ewentualnych różnic w zakresie surowca wykorzystanego do produkcji lub różnic w procesie produkcji, mają takie same lub bardzo podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz są wykorzystywane do takich samych celów. Ewentualne różnice dotyczące produktu objętego postępowaniem nie mają wpływu na jego podstawową definicję, właściwości lub postrzeganie tego produktu przez różne podmioty.

⁽¹⁾ Sprawa T-348/05 JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat przeciwko Radzie, 10 września 2008 r., pkt. 61-63.

2.2. Produkt podobny

- (43) Na etapie tymczasowym ustalono, że produkty produkowane i sprzedawane na rynku krajowym USA, które są objęte niniejszym dochodzeniem, mają podobne właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz zastosowania, jak produkty wywożone z USA na rynek wspólnotowy. Podobnie, produkty produkowane przez przemysł wspólnotowy oraz sprzedawane na rynku wspólnotowym mają podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz zastosowania w porównaniu z produktami wywozonymi do Wspólnoty z kraju, którego dotyczy postępowanie.
- (44) W związku z powyższym nie stwierdzono żadnych różnic między rodzajami produktu objętego postępowaniem, a wspólnotowymi rodzajami produktu sprzedawanymi na rynku wspólnotowym, które doprowadziłyby do wniosku, że produkty wytwarzane i sprzedawane na rynku wspólnotowym nie są produktami podobnymi mającymi takie same lub bardzo podobne podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne jak rodzaje produktu objętego postępowaniem produkowane w USA i wywożone do Wspólnoty. Uznano zatem, że wszystkie rodzaje biodiesla objęte niniejszym dochodzeniem są produktami podobnymi w rozumieniu art. 1 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (45) Jedna strona utrzymywała, że definicja produktu podobnego jest ściśle powiązana z określeniem produktu objętego postępowaniem oraz musi być ustalona pod kątem właściwości fizycznych produktu i jego zastosowania końcowego. Stwierdzono, iż to nie B20 jest wykorzystywany do celów konsumpcji w UE, lecz mieszanka o jeszcze niższej zawartości – B5. W związku z powyższym produkt podobny został nieprawidłowo zdefiniowany. Utrzymywano także, iż definicja produktu objętego postępowaniem nie może być zmieniona przy jednoczesnym zachowaniu innego produktu podobnego.
- (46) Jak wyraźnie wynika z motywów (31) do (37) rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, definicja produktu podobnego jest powiązana z określeniem produktu objętego postępowaniem oraz została ustalona przede wszystkim pod kątem właściwości fizycznych produktu. Uwzględniono również faktyczne zastosowanie końcowe i stwierdzono, że próg ustalony na poziomie B20 powinien zostać utrzymany do celów definicji produktu podobnego. W tym przypadku liczba rodzajów produktu objętych zakresem definicji produktu podobnego została zmniejszona, aby odpowiadała definicji produktu objętego postępowaniem.
- (47) W związku z powyższym wnioski stron dotyczące nieprawidłowości definicji produktu podobnego zostały odrzucone i potwierdzono tymczasową definicję produktu podobnego.

3. SUBSYDIOWANIE

3.1. Informacje ogólne

- (48) Jedno przedsiębiorstwo utrzymywało, że powody wskazane w motywie (9) rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych dotyczące jego wykluczenia z próby były znane Komisji w momencie pierwotnego doboru

próby. W związku z powyższym przedsiębiorstwo to nie powinno zostać wykluczone z próby.

- (49) W odniesieniu do tego argumentu, odnotowuje się, że fakt ujęcia przedsiębiorstwa w próbę nie ma na nie wpływu pod względem wyników dochodzenia. Jeżeli przedsiębiorstwo to miało być włączone do próby, uzyskałoby indywidualną stawkę cła wyrównawczego, tak jak miało to miejsce na etapie tymczasowym, nawet pomimo wykluczenia tego przedsiębiorstwa z próby. W obowiązującym rozporządzeniu także określono indywidualną stawkę cła wyrównawczego dla tego przedsiębiorstwa. Po ostatecznym ujawnieniu tych ustaleń, przedsiębiorstwo stwierdziło, że wykluczenie go „de facto” z grupy eksporterów objętych próbą, uniemożliwiło mu skorzystanie z istotnych praw, włącznie z prawami wynikającymi ze szczegółowych obliczeń zastosowanych do informacji dostarczonych przez eksporterów objętych próbą. W odpowiedzi na ten zarzut należy odnotować, że poziom subsydiowania dotyczący tego przedsiębiorstwa został objęty szczegółowymi obliczeniami. Margines szkody dla tego przedsiębiorstwa został ustalony zgodnie z poniższymi motywami (173) do (175), tj. na podstawie dostępnych faktów na mocy art. 28 rozporządzenia podstawowego, mając na uwadze, że przedsiębiorstwo nie dostarczyło wymaganych informacji na temat sprzedaży eksportowej i odsprzedaży we Wspólnocie. W takich okolicznościach wniosek przedsiębiorstwa zostaje odrzucony.
- (50) Jedno przedsiębiorstwo stwierdziło, że stawka cła wyrównawczego została rzekomo obliczona na podstawie sprzedaży krajowej i sprzedaży eksportowej. Przedsiębiorstwo to wnioskowało o odpowiednie skorygowanie obliczeń.
- (51) W zakresie tego wniosku, należy wskazać, że wszystkie programy subsydiów podlegające środkom wyrównawczym to subsydia krajowe, tj. korzysta z nich zarówno sprzedaż krajowa jak i eksportowa. Zgodnie z obowiązującą praktyką kwota korzyści wynikająca z każdego programu w OD została rozdzielona na łączną sprzedaż produktu objętego postępowaniem (tj. sprzedaż krajową i eksportową). Wobec tego wniosek przedsiębiorstwa zostaje odrzucony.
- (52) Wymienione przedsiębiorstwo oraz inna firma wskazały także, iż wartości CIF zastosowane do obliczenia stawki cła wyrównawczego nie są takie same jak te wykorzystane do obliczeń szkody i dumpingu. Przedsiębiorstwa te stwierdziły, iż w celu zapewnienia spójności, prawidłowe wartości CIF, które wykorzystano do obliczeń dumpingu i szkody, powinny zostać również zastosowane do wyliczenia stawki cła antydumpingowego.
- (53) W odniesieniu do tego wniosku należy ponownie wskazać, że, zgodnie z powyższym motywem (51), wszystkie programy subsydiów, które podlegają środkom wyrównawczym, to subsydia krajowe. W takiej sytuacji mianownikiem zastosowanym przy ustalaniu korzyści podczas OD jest łączna sprzedaż, w przeciwieństwie do postępowania antydumpingowego, w którym mianownikiem jest wyłącznie sprzedaż eksportowa do UE. W związku z powyższym wniosek ten został odrzucony.

(54) Wiele przedsiębiorstw oraz NBB twierdziły, że cło wyrównawcze nie powinno być nakładane na przywóz B100 dlatego, iż marginesy subsydiowania i szkody zostały obliczone bez uwzględnienia sprzedaży B100. W odniesieniu do tego argumentu, należy wskazać, iż sprzedaż B100 wytworzonego przez objęte próbą przedsiębiorstwa została uwzględniona przy obliczaniu kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, a także przy wyliczaniu marginesu szkody. W związku z powyższym wniosek ten został odrzucony.

3.2. Ulga podatkowa związana z akcyzą/odliczenie od podatku dochodowego

(55) Jedno przedsiębiorstwo stwierdziło, iż kwota korzyści uzyskanych w ramach federalnej ulgi podatkowej związanej z akcyzą/odliczenia od podatku dochodowego podczas okresu objętego dochodzeniem (OD), nie będzie przekraczać 1 USD/galon, jeżeli korzyść ta miałaby być obliczona poprzez rozłożenie jej na łączną wielkość sprzedaży w OD.

(56) W odniesieniu do korzyści otrzymanej w ramach ulgi podatkowej związanej z akcyzą/odliczenia od podatku dochodowego, została ona obliczona, jak wskazano w motywie (59) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, na podstawie 1 USD/galon czystego biodiesla sprzedanego w OD, niezależnie od tego czy był to czysty biodiesel (B100) czy mieszanka. Korzyść ta została odzwierciedlona w poziomie nałożonego tymczasowego cła wyrównawczego. Cło tymczasowe oraz cło ostateczne, które ma zostać nałożone niniejszym rozporządzeniem, wskazuje, że cło wyrównawcze nałożone na mieszanki obowiązuje w stosunku do łącznej zawartości biodiesla w mieszance. W takich okolicznościach należy zauważyć, że cło mające za podstawę 1 USD/galon czystego biodiesla prawidłowo odzwierciedla korzyść uzyskaną w OD, zważywszy, że cło nałożone przykładowo na przywóz B99 jest niższe ponieważ mieszanka ta zawiera mniej biodiesla. W takich okolicznościach wniosek przedsiębiorstwa zostaje odrzucony.

(57) Wiele przedsiębiorstw oraz NBB twierdziły, że w przypadku sprzedaży B100 federalna ulga podatkowa związana z akcyzą/odliczenie od podatku dochodowego nie jest dostępna, a zatem nie ma podstaw, by uważać, że taka sprzedaż skorzystała z ulgi podatkowej. Jedno z tych przedsiębiorstw argumentowało, iż w przypadku jego sprzedaży B100 w OD nie wykazano, że było ono pośrednim odbiorcą ulgi podatkowej wynoszącej 1 USD za galon.

(58) Odnosząc się do tego wniosku, należy przypomnieć, że prawo podatkowe USA przewiduje, iż ulga dotycząca mieszaniny biodiesla nie zostanie przyznana, chyba że przedsiębiorstwo zajmujące się mieszaniami biodiesla z mineralnym olejem napędowym uzyska świadectwo („świadectwo dotyczące biodiesla”) od producenta biodiesla, w którym producent poświadczy ilość biodiesla, do której odnosi się świadectwo. Wskazane świadectwo jest przenoszalne i uprawnia posiadacza do ulgi podatkowej wynoszącej 1 USD za galon biodiesla wykorzystanego przez wnioskodawcę do produkcji jakiegokolwiek mieszaniny biodiesla. W odniesieniu do sprzedaży B100 dokonanej przez przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem w OD, przedsiębiorstwa te uzyskały korzyść, ponieważ

świadectwo dotyczące biodiesla przyznaje prawo do ulgi podatkowej wynoszącej 1 USD/galon.

(59) W następstwie ostatecznego ujawnienia ustaleń niektóre strony twierdziły, że korzyść z ulgi dla podmiotu zajmującego się mieszaniami jest uzyskiwana przez podmiot zajmujący się mieszaniami biodiesla i nie ma żadnych ustaleń, że w przypadku sprzedaży czystego biodiesla (B100) korzyść taka zostałaby uzyskana przez producenta/sprzedawcę B100. W odpowiedzi na to należy zwrócić uwagę, że, jak wyjaśniono powyżej, świadectwo dotyczące biodiesla jest przenoszalne. Dlatego też posiadacz świadectwa jest świadomy, że ma ono wartość 1 USD za galon.

(60) Rząd USA stwierdził, iż, jak wskazano w motywie (44) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, aby zakwalifikować się do ulgi dotyczącej mieszaniny biodiesla, przedsiębiorstwo musi wytworzyć mieszaninę biodiesla i oleju napędowego, kwota ulgi nie powinna być określona na podstawie czystego biodiesla lub zawartego w mieszance, jak wyjaśniono w motywie (59) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W tym zakresie należy podkreślić, że ze względów wymienionych w powyższym motywie (58) oraz jak wskazano w motywach (54) do (55) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, uznaje się, że cały biodiesel był subsydiowany.

(61) W takiej sytuacji należy stwierdzić, że sprzedaż B100 przynosiła korzyść producentom tego produktu, a wnioski z motywów (57) do (60) zostają odrzucone.

(62) Niektóre przedsiębiorstwa i NBB twierdziły, że cło wyrównawcze nie powinno być nakładane na przywóz B100, ponieważ taka sprzedaż do UE nie może korzystać z ulgi podatkowej dotyczącej biodiesla. Jak wskazano w powyższym motywie (60), ustalono, że cały biodiesel był subsydiowany w ramach programu ulgi podatkowej. Zważywszy na powyższe, uznaje się, że cło wyrównawcze może być pobierane od przywozu czystego biodiesla oraz biodiesla w mieszance. Należy ponadto odnotować, że sprzedaż B100 do Wspólnoty również kwalifikuje się do uzyskania korzyści w ramach odliczenia od podatku dochodowego dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego.

(63) W OD niektóre spośród przedsiębiorstw objętych próbą dokonały wywozu niewielkich ilości B100 do Wspólnoty. Jednak wydaje się, że nie było żadnego ekonomicznego uzasadnienia dla wywozu B100 zamiast B99 do Wspólnoty, ponieważ tylko B99 mógł korzystać, pośrednio lub bezpośrednio, z ulgi dotyczącej mieszaniny biodiesla, chyba, że eksporter lub nabywca kwalifikowaliby się do wyżej wymienionego odliczenia od podatku dochodowego. Jeżeli wystąpiłaby taka sytuacja producent USA uzyskałby korzyść w taki sam sposób jak za sprzedaż B100 na rynku krajowym. Po ostatecznym ujawnieniu ustaleń rząd USA stwierdził, iż nie przedstawiono dowodów na to, że nie było żadnego ekonomicznego uzasadnienia dla wywozu B100 zamiast B99 do Wspólnoty. W tym zakresie należy wskazać, iż zgodnie z powyższym ustaleniem, „wydaje się”, że nie było żadnego ekonomicznego uzasadnienia dla wywozu B100 zamiast B99 do Wspólnoty. Podstawy tego wniosku są omówione powyżej.

- (64) W związku z tym i mając na uwadze, że wywóz B100 był najprawdopodobniej subsydiowany oraz, że wydaje się, iż nie ma żadnego ekonomicznego uzasadnienia dla wywozu do Wspólnoty bez subsydiów, powyższy wniosek zostaje odrzucony.
- (65) Mając na uwadze powyższe informacje, ustalenia dotyczące tego programu, jak wskazano w motywach (41) do (63) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zostają potwierdzone.

3.3. Odliczenie od podatku dochodowego dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego

- (66) Wobec braku innych uwag dotyczących tego programu, motywy od (64) do (72) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

3.4. Program bioenergetyczny Departamentu Rolnictwa Stanów Zjednoczonych.

- (67) Wobec braku innych uwag dotyczących tego programu, motywy od (73) do (86) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

PROGRAMY STANOWE

- (68) Wobec braku innych uwag dotyczących poniższych programów, motywy od (87) do (157) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

— Zwolnienie biodiesla od podatku w stanie Illinois

- Fundusz zachęt dla kwalifikowanych producentów biodiesla stanu Missouri
- Program partnerstwa na rzecz biopaliw w ramach programu pożyczek wspierających rozwój na poziomie lokalnym w stanie Dakota Północna
- Ulga podatkowa na wyposażenie do produkcji biodiesla w stanie Dakota Północna
- Odliczenia od podatku dochodowego dotyczące biodiesla w stanie Dakota Północna
- Zwolnienie mieszanek etanolu i biodiesla od podatku w Teksasie
- Program zachęt do produkcji paliwa z etanolu i biodiesla w Teksasie
- Zwolnienie produkcji biopaliw od podatku w stanie Waszyngton

3.5. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych

- (69) Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, wyrażona ad valorem w odniesieniu do przedsiębiorstw objętych dochodzeniem, zawiera się między 29,1 % a 41,1 %. Mając na uwadze, iż chodzi o taki sam poziom jak wskazano w motywie (158) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, motyw ten zostaje potwierdzony.

PROGRAM → PRZEDSIĘ- BIORSTWO ↓	Ulga dotycząca mieszanek biodiesla	Odliczenie od podatku dochodowego dla małych producentów biodiesla pochodzenia rolniczego	Fundusz zachęt dla kwalifikowanych producentów biodiesla stanu Missouri	Program zachęt do produkcji paliwa z etanolu i biodiesla w Teksasie	Zwolnienie produkcji biopaliw od podatku w stanie Waszyngton	Razem
	%	%	%	%	%	%
Archer Daniels Midland Company	31,3		3,8			35,1
Cargill Inc.	34,1	0,4				34,5
Green Earth Fuels of Houston LLC	38,7			0,3		39,0
Imperium Renewables Inc.	28,4				0,7	29,1
Peter Cremer North America LP	41,0					41,0
Vinmar Overseas Limited	41,1					41,1
World Energy Alternatives LLC	37,6					37,6

- (70) Metodyka służąca ustaleniu marginesu subsydiowania dla nieobjętych próbą przedsiębiorstw współpracujących została wskazana w motywie (159) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Zgodnie z art. 15 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, margines subsydiowania dla nieobjętych próbą przedsiębiorstw współpracujących, obliczony na podstawie średniej ważonej marginesu subsydiowania ustalonego dla przedsiębiorstw współpracujących objętych próbą, wyniósł 36,0 %. Dlatego też motyw (159) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostaje potwierdzony.
- (71) Podstawa ustalenia ogólnokrajowego marginesu subsydiowania została określona w motywie (160) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Wobec braku jakichkolwiek uwag w tym zakresie, motyw (160) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostaje potwierdzony.

4. PRZEMYSŁ WSPÓLNOTOWY

4.1. Produkcja wspólnotowa i jej sytuacja

- (72) Jedna zainteresowana strona zakwestionowała wyłączenie z oceny łącznej produkcji wspólnotowej grupy producentów powiązanych z producentem eksportującym w USA wymienionych w motywie (162) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Twierdziła ona, że prawidłowy mianownik służący ustaleniu poparcia dla skargi powinien zostać utrzymany na poziomie wynoszącym około 5 400 tysięcy ton, a nie zmniejszony do około 4 200 – 4 600 tysięcy ton, jak uczyniono na etapie tymczasowym.
- (73) Właściwe przepisy rozporządzenia podstawowego dotyczące określenia statusu producenta wspólnotowego lub poparcia dla dochodzenia to art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. Należy podkreślić, że właściwe postanowienia Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych dotyczące definicji przemysłu krajowego są zawarte w przepisach prawnych UE w art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Z tych postanowień wynika, że definicja produkcji krajowej służąca ustaleniu statusu producenta wspólnotowego powinna być określona w powiązaniu z definicją przemysłu krajowego oraz podlega takim samym wymogom jak te dotyczące wyżej wymienionej definicji. W każdym przypadku argument ten nie ma wpływu na fakt, że dochodzenie było popierane przez większą część produkcji wspólnotowej. Nawet jeżeli mianownik zostałby utrzymany na poziomie 5 400 tysięcy ton, poparcie dla dochodzenia wyniosłoby ponad 50 %, tj. znacznie powyżej wymogów określonych w rozporządzeniu podstawowym.
- (74) Ta sama zainteresowana strona stwierdziła, że w świetle definicji produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego, jakim jest biodiesel w formie czystej lub w postaci mieszanki zawierającej ponad 20 % biodiesla (B20), przemysł wspólnotowy i produkcja wspólnotowa muszą składać się z wszystkich przedsiębiorstw wspólnotowych wytwarzających biodiesla i mieszanki powyżej
- B20. Argumentowała ona, że nie ma dowodów, iż skarżący lub Komisja dążyli do włączenia takich przedsiębiorstw do łącznej produkcji lub wskazali, że tacy producenci poparli skargę.
- (75) W tym zakresie należy odnotować, iż dane dotyczące łącznej produkcji wspólnotowej wskazane w motywie (162) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych nie muszą uwzględniać wielkości produkcji biodiesla powyżej B20. Można wyjaśnić, że zgodnie z dostępnymi informacjami, wspólnotowa produkcja mieszanek zawierających między 21 % (B21) a 99 % (B99) biodiesla była bardzo ograniczona podczas OD. Wyłączna produkcja mieszanek w tym przedziale koncentrowała się na mieszankach B30 i nie przekraczała 60 000 ton w odniesieniu do zawartości biodiesla. Ponadto Komisja skontaktowała się ze znanymi producentami B30 po wprowadzeniu tymczasowych środków, a odpowiedzi otrzymane od dwóch z tych producentów wskazywały, iż popierają oni skargę.
- (76) Wobec braku innych uwag, motywy od (161) do (163) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych dotyczące definicji produkcji wspólnotowej, przemysłu wspólnotowego i statusu producenta wspólnotowego zostają niniejszym potwierdzone.

4.2. Kontrola wyrwykowa

- (77) Jedna strona twierdziła, że wyniki finansowe objętego próbą producenta wspólnotowego, który nie współpracował podczas dochodzenia, były bardzo dobre i powinien on zostać uwzględniony przy ocenie szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu. Utrzymywano, iż producent ten nie poniósł szkody w OD i że, zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego, należy wykorzystać dostępne fakty. W tym zakresie strona ta zasugerowała wykorzystanie powszechnie dostępnych danych finansowych wymienionego producenta za rok 2007 i 2008 w celu zbadania szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu.
- (78) W ramach dochodzeń antysubsydyjnych Komisja zwykle wyklucza niewspółpracującego producenta z oceny szkody i nie wykorzystuje dostępnych faktów zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego. Dane dotyczące szkody obejmują rozszerzony okres wynoszący 4 lata, i w związku z tym nie jest możliwe uzyskanie ze źródeł publicznych wszystkich informacji koniecznych do wyczerpującego określenia wskaźników szkody za cały ten okres. W omawianym przypadku wskazany producent wspólnotowy został wykluczony z dochodzenia, ponieważ nie przedłożył pełnych i przydatnych informacji za lata 2004 -2006 oraz dostarczył tylko częściowe informacje za rok 2007 i OD. Wykorzystanie powszechnie dostępnych informacji w odniesieniu do tego producenta biodiesla za lata 2007 i 2008 nie zapewniłoby uzyskania danych dotyczących wszystkich czynników szkody, ani nie pokryłoby wszystkich lat w badanym okresie. W konsekwencji zakłóciłoby to trendy, które są właściwe dla oceny szkody.

- (79) Ponadto ujęcie tego producenta w próbie uniemożliwiłoby ocenę podjęcia w odniesieniu do całości sprzedaży objętych próbą producentów, ponieważ wskazany producent nie przedstawił wykazów wyszczególniających sprzedaż w podziale na rodzaje produktu w OD. Wreszcie należy zauważyć, że w przeciwieństwie do argumentu zainteresowanej strony, wyniki finansowe omawianego producenta, pod względem rentowności zgodnie z jego powszechnie dostępnymi danymi, były znacznie poniżej średniej rentowności współpracujących i objętych próbą producentów wspólnotowych, jak wskazano w tabeli 7 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W związku z tym powyższy wniosek złożony przez stronę musiał zostać odrzucony.
- (80) Ta sama strona utrzymywała, iż próba producentów wspólnotowych nie była reprezentatywna dla przemysłu wspólnotowego, ponieważ jej podstawą byli wyłącznie producenci czystego biodiesla (B100), natomiast nie obejmowała ona producentów mieszanek od B99 do B20, ani podmiotów zajmujących się mieszaniami B100.
- (81) W tym zakresie należy przypomnieć, że jak wskazano w powyższym motywie (75) produkcja wspólnotowa mieszanek biodiesla między B20 i B99 była wyjątkowo ograniczona podczas OD. Zważywszy na tę niewielką ilość, która stanowi mniej niż 2 % łącznej produkcji wspólnotowej produktu podobnego w OD, można

stwierdzić, iż dobór próby na podstawie największej wielkości produkcji i sprzedaży we Wspólnocie był reprezentatywny. W odniesieniu do podmiotów zajmujących się mieszaniami B100, stwierdzono, iż nie mogli oni zostać uznani za producentów produktu podobnego, ponieważ przetwarzają istniejący produkt podobny stosując prostą operację mieszania. Argument ten został zatem odrzucony.

- (82) Wobec braku innych uwag, motywy od (164) do (166) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

5. SZKODA

- (83) Jak stwierdzono w powyższym motywie (17) analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od stycznia 2004 r. do końca OD. Jednakże dochodzenie wykazało, iż w 2004 r. przemysł wspólnotowy rozpoczął dopiero działalność. W związku z powyższym uznano za właściwe dokonanie analizy ewentualnej szkody i sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego na podstawie trendów w okresie od 2005 r. do OD („okres analizowany”). Żadna strona nie zgłosiła uwag dotyczących takiego podejścia, a zatem ustalenia z motywu (167) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

5.1. Konsumpcja we Wspólnocie

Tabela 1

Konsumpcja we Wspólnocie	2004	2005	2006	2007	OD
Tony	1 936 034	3 204 504	4 968 838	6 644 042	6 608 659
Indeks 2005 = 100	60	100	155	207	206

- (84) Wobec braku uwag, które uzasadniałyby zmiany dotyczące konsumpcji we Wspólnocie przedstawionej w powyższej tabeli, motywy od (168) do (173) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

5.2. Wielkość przywozu z kraju, którego dotyczy postępowanie, oraz udział w rynku

- (85) Poniższa tabela ilustruje całkowitą wielkość przywozu na rynek Wspólnoty dokonywanego przez producentów eksportujących z USA w okresie badanym.

Tabela 2

Całkowity przywóz z USA	2004	2005	2006	2007	OD
Tony	2 634	11 504	50 838	730 922	1 137 152
Indeks 2005 = 100	23	100	442	6 354	9 885
Udział w rynku	0,1 %	0,4 %	1,0 %	11,0 %	17,2 %
Indeks 2005 = 100	25	100	250	2 750	4 300

Źródło: dane statystyczne USA na temat wywozu

- (86) Jedna zainteresowana strona stwierdziła, że analiza szkody i związku przyczynowego w postępowaniu antysubsydyjnym powinna zostać przeprowadzona na podstawie innych danych, niż te które wykorzystano w równoległym postępowaniu antydumpingowym. Utrzymywano, że ustalenia związane z subsydiowaniem opierają się na (i) własnej produkcji, (ii) produkcji i mieszaniu oraz (iii) zakupach i mieszaniu biodiesla wywożonego do Wspólnoty, podczas gdy ustalenia dotyczące dumpingu, w szczególności sprzedaż eksportową do Wspólnoty, określono wyłącznie na podstawie własnej produkcji biodiesla producentów objętych próbą.
- (87) Argument ten sugeruje, że postępowanie antydumpingowe powinno zawsze wykorzystywać mniej danych w porównaniu z postępowaniem antysubsydyjnym. Jednak na etapie tymczasowym w toku równoległego postępowania antydumpingowego ustalono, że łączny wywóz własnej produkcji prowadzony przez przedsiębiorstwa włączone do próby przedsiębiorstw USA był dokonywany po cenach dumpingowych na rynku wspólnotowym. Podobne ustalenie wynikało z niniejszego dochodzenia antysubsydyjnego. Dlatego też w obu dochodzeniach łączny wywóz z USA uznano za dumpingowy i subsydiowany oraz objęto go analizą szkody i związku przyczynowego.
- (88) Należy jednak wskazać, że na etapie ostatecznym okazało się, iż jedno objęte próbą przedsiębiorstwo z USA nie stosowało dumpingu, a fakt ten doprowadził do rozbieżności między wielkością przywozu po cenach dumpingowych, a wielkością przywozu subsydiowanego, którą należy rozważyć podczas analizy szkody i związku przyczynowego w ramach tych postępowań. W postępowaniu antydumpingowym ogólna wielkość przywozu po cenach dumpingowych z USA została skorygowana, aby uwzględnić to, iż przywóz jednego objętego próbą producenta eksportującego nie był dumpingowy. Nie miało to jednak wpływu na postępowanie antysubsydyjne.
- (89) W świetle powyższych ustaleń wnioski ten musiał zostać odrzucony.
- (90) Jedna zainteresowana strona utrzymywała, iż pozycja HTS 3824 90 w danych statystycznych USA na temat wywozu, które wykorzystano w rozporządzeniu w sprawie celów tymczasowych do ustalenia przywozu z kraju, którego dotyczy postępowanie, obejmuje również, oprócz biodiesla, inne produkty takie jak „zwierzęce lub roślinne substancje tłuszczowe oraz ich mieszaniki”. Analiza wielkości przywozu z USA nie była zatem prawidłowa. Ta sama zainteresowana strona zaproponowała, by wykorzystać trendy określone dla objętych dochodzeniem producentów z USA.
- (91) W tym względzie należy po pierwsze zauważyć, że to kod 3824 90 4000 HTS USA był wykorzystany w celu obliczenia wielkości przywozu pochodzącego z USA, a nie jak twierdziła zainteresowana strona sześciocyfrowa pozycja taryfowa.
- (92) Ponadto należy wspomnieć, iż jak wskazano w motywie (170) rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, dane Eurostatu nie mogły zostać wykorzystane do celów zbadania przywozu biodiesla z USA, ponieważ do końca 2007 r. nie było odrębnego kodu CN dostępnego dla klasyfikacji celnej tego produktu. Biodiesel mógł być klasyfikowany w ramach różnych kodów CN, które obejmowały również dane dotyczące przywozu innych produktów. Przyczyną wykorzystania danych statystycznych USA na temat wywozu było to, iż obejmowały one wywóz produktu objętego postępowaniem w ramach jednego kodu taryfowego, a wielkości dotyczące innych produktów ujętych w tym samym kodzie nie były znaczące w zakresie wywozu do Wspólnoty.
- (93) Zważywszy na ograniczenia w wykorzystaniu danych Eurostatu, alternatywą dla danych statystycznych USA na temat wywozu byłyby dane dotyczące przywozu przedstawione w skardze. Dane te zostały uzyskane przez skarżących z poufnych źródeł wywiadu gospodarczego, a zatem odwoływanie się do takich informacji podlegałoby wspomnianym ograniczeniom. Jednak, aby dać kompletny obraz sytuacji, trendy w wielkościach przywozu, w zindeksowanej formie, wyglądałyby następująco:

Tabela 3

Przywóz z USA	2004	2005	2006	2007	OD
Indeks 2005 = 100	0	100	1 359	15 059	15 394

- (94) Porównanie powyższych tabel 3 i 2 wskazuje, iż ocena Komisji w zakresie wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem w okresie analizowanym była bardziej ostrożna, niż w przypadku gdyby zastosowano inne dane. Ponadto całościowy obraz wielkości przywozu przedstawiony w tabeli 3 jest wynikiem zebrania poufnych danych, które nie podlegają ujawnieniu, podczas gdy dane statystyczne USA są powszechnie dostępnymi informacjami.
- (95) Zaproponowana przez zainteresowaną stronę metoda wykazałaby następującą sytuację w zakresie trendów wielkości wywozu ustaloną na podstawie informacji zgromadzonych od objętych dochodzeniem producentów eksportujących.

Tabela 4

Przywóz z USA	2004	2005	2006	2007	OD
Indeks 2005 = 100	16	100	461	6 180	9 005

- (96) Porównanie powyższych tabel 4 i 2 wskazuje, że trendy wyznaczone metodą zastosowaną przez Komisję i tendencje, które odnotowano by gdyby wykorzystano metodę zaproponowaną przez wymienioną stronę, są bardzo podobne.
- (97) Ta sama zainteresowana strona twierdziła również, że z uwagi na to, iż produkt objęty postępowaniem to biodiesel i jego mieszanki z zawartością biodiesla powyżej 20 %, wielkość przywozu wskazana w tabeli 2 nie mogła być powiązana z prawidłową wielkością przywozu produktu objętego postępowaniem.
- (98) W tym zakresie należy odnotować, iż w toku dochodzenia nie zidentyfikowano żadnego przywozu produktu objętego postępowaniem o zawartości biodiesla powyżej B20 i poniżej B99 w OD. Innymi słowy podczas dochodzenia nie wskazano żadnego przywozu produktu objętego dochodzeniem, który z uwagi na jego niską zawartość biodiesla byłby sklasyfikowany w ramach innego kodu HTS USA.
- (99) Na powyższej podstawie stwierdza się, że wielkość przywozu przedstawiona w tabeli 2 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych stanowi wiarygodną, obiektywną i ostrożną wartość szacunkową dotyczącą przywozu produktu objętego postępowaniem do Wspólnoty.
- (100) Jedna zainteresowana strona stwierdziła, że wywóz w ramach „splash and dash” z USA powinien zostać wyłączony z przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z USA, ponieważ nie może być traktowany jako pochodzący z USA.
- (101) Ponadto ta sama strona i rząd USA twierdzili, że w przeciwieństwie do ustaleń z motywów (179) i (182) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, cały wywóz z USA nie jest uznawany za pochodzący z USA. W USA nie ma organu, który zajmuje się oceną lub ustaleniem kraju pochodzenia danego produktu przeznaczonego na wywóz, a zatem nie można przyjąć, że łączna wielkość biodiesla opuszczająca terytorium USA pochodzi z USA.
- (102) Ta sama strona stwierdziła, iż regulacje dotyczące pochodzenia opracowane przez US Census Bureau dotyczące określenia pochodzenia wywożonych towarów nie są szeroko znane przez przemysł biodiesla, a zatem eksporterzy biodiesla przy wypełnianiu „deklaracji eksportowej przewoźnika” (Shippers Export Declaration – SED) wskazują zazwyczaj, że wywożone towary są pochodzenia krajowego.
- (103) Powtórzyła następnie swój argument przedstawiony na etapie tymczasowym, zgodnie z którym wielkości przywożone do Wspólnoty w ramach praktyki „splash and dash” stanowią ponad 40 % produktu objętego postępowaniem wywożonego z USA. Na poparcie tych argumentów wykorzystywała dane USA na temat przywozu i wywozu dotyczące kodów HTS 3824 90 4020 i 3824 90 4000 oraz utrzymywała, że cały przywóz biodiesla z USA był przedmiotem powrotnego wywozu do Wspólnoty w ramach praktyki „splash and dash”.
- (104) W tym kontekście można zaakceptować wniosek o wyjaśnienia złożony przez władze USA i dotyczący faktu, iż żaden organ USA nie dokonuje oceny ani ustalenia pochodzenia danego produktu przeznaczonego na wywóz.
- (105) Argument, że transakcje w ramach „splash and dash” stanowiły przynajmniej 40 % wywozu USA do Wspólnoty przedstawiono na podstawie założenia, iż łączna wielkość biodiesla przywożonego z USA była ostatecznie przedmiotem powrotnego wywozu do Wspólnoty w ramach praktyki „splash and dash” bez jakiegokolwiek konsumpcji w USA lub dalszego mieszania w USA przed wywozem.
- (106) Jednak dane przedstawione przez wymienioną stronę wskazują, iż w latach 2004 do 2006 przywóz znacznie przekraczał wywóz, co sugeruje, iż istnieje krajowy popyt w USA na biodiesla z innych krajów. Ponadto wymienione założenie stanowi znaczne uproszczenie, gdyż nie uwzględnia ilości biodiesla mieszanego w USA i wywożonego do Wspólnoty (i) w formie mieszanki, której właściwości są różne od surowca, co wskazywałoby na pochodzenie USA mieszanego produktu, lub (ii) w formie mieszanki, w której przeważający udział biodiesla pochodzącego z USA nadaje pochodzenie USA całemu mieszanemu produktowi. Należy przypomnieć w tym zakresie, że, jak wskazano w motywie (180) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, objęte dochodzeniem przedsiębiorstwa USA oświadczyły, że nie było możliwe rozróżnienie wielkości wywożonych do Wspólnoty lub sprzedawanych na rynku krajowym od wielkości produkcji USA, pochodzącej z USA lub przywożonej. Należy także odnotować, że pochodzenie było prawidłowo zgłaszane przez przedsiębiorstwa USA objęte postępowaniem, ponieważ we wszystkich przypadkach dalsze mieszanie biodiesla nie pochodzącego z USA odbywało się w USA. W większości przypadków objęci dochodzeniem producenci eksportujący są dużymi przedsiębiorstwami lub grupami przedsiębiorstw z przedsiębiorstwami powiązаныmi we Wspólnocie, w przypadku których trudno jest przyjąć do wiadomości fakt, iż nie były one świadome obowiązujących przepisów USA i wspólnotowych w zakresie określania pochodzenia.

- (107) Na podstawie powyższych ustaleń stwierdza się, że nie ma podstaw, by wyraźnie odróżnić przywóz do Wspólnoty w ramach praktyki „splash and dash” w okresie badanym. Uznaje się także, że nie ma podstaw, by traktować taki wywóz, o ile miał miejsce, jako przywóz niepochodzący z USA.

5.3. Ceny subsydiowanego przywozu oraz podcięcie cenowe

5.3.1. Cena jednostkowa sprzedaży

- (108) Poniższa tabela przedstawia cenę jednostkową sprzedaży całkowitego przywozu na rynek wspólnotowy pochodzącego z USA podczas okresu badanego, jak wskazano w motywach (183) i (184) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

Tabela 5

Całkowity przywóz z USA	2004	2005	2006	2007	OD
Ceny w euro/tonę	463	575	600	596	616
Indeks 2005 = 100	81	100	104	104	107

Źródło: dane statystyczne USA na temat wywozu oraz odpowiedzi objętych próbą eksporterów USA na pytania zawarte w kwestionariuszu

5.3.2. Podcięcie cenowe

- (109) W celu przeanalizowania podcięcia cenowego porównano średnią ważoną cen sprzedaży stosowanych przez objętych próbą producentów wspólnotowych i pobieranych od klientów niepowiązanych na rynku wspólnotowym, dostosowaną do poziomu ex-works, z odpowiadającą średnią ważoną cen przywozu dumpinżowego z USA, ustaloną na podstawie CIF w odniesieniu do objętych próbą producentów eksportujących w USA, w stosunku do których ustalono, że stosowali dumping na rynku wspólnotowym. W odpowiednich przypadkach zastosowano dostosowanie ze względu na cła, koszty ponoszone po przywozie oraz różnice surowców wykorzystywanych do produkcji biodiesla, jak opisano w motywie (186) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (110) Niektórzy producenci eksportujący twierdzili, że dostosowanie dotyczące różnic surowców było zaniżone, ponieważ nie odzwierciedlało prawidłowo wartości rynkowej różnic. Twierdzili oni następnie, że różnice powinny zostać obliczone na podstawie cen za różne rodzaje biodiesla na rynku wspólnotowym i wyrażali ilościowo ten argument poprzez odniesienie do notowań cenowych, po odprawie celnej w Antwerpii, opublikowanych przez analityka rynkowego.
- (111) W tym zakresie przypomina się, że podstawą dla dostosowania były ogólne, sprawdzone dane zebrane od objętych próbą producentów eksportujących na temat ich działalności w USA, a zatem były to ustalenia wynikające z dochodzenia, które jest najbardziej wiarygodnym źródłem informacji. Ponadto notowania cenowe na poziomie Wspólnoty nie byłyby odpowiednią podstawą dla takiego dostosowania, ponieważ na takie ceny miałyby wpływ ceny przywozu subsydiowanego pochodzącego z USA. Na tej podstawie argument ten odrzucono.
- (112) Wyżej wskazani producenci eksportujący twierdzili również, że dostosowanie ze względu na różnice surowców powinno być zastosowane do sprzedaży objętych próbą producentów eksportujących, a nie do sprzedaży objętych próbą producentów wspólnotowych, ponieważ sprzedaż tych ostatnich składa się z mieszanek zgodnych ze wspólnotowymi normami.
- (113) Uznano, że wniosek ten nie jest zasadny, gdyż celem dostosowania było zajęcie się różnicami surowców, a nie różnicami w spełnianiu norm obowiązujących na poziomie Wspólnoty. Wobec tego wniosek został odrzucony.
- (114) Skarżący zakwestionował prawidłowość tego dostosowania twierdząc, iż zarówno producenci wspólnotowi jak i eksporterzy USA wykorzystują różne surowce i produkują różne mieszanki, które są oferowane na obu rynkach, a zatem mają ten sam zakres możliwości w odniesieniu do wyboru surowca.
- (115) W tym względzie należy podkreślić, że o ile prawdą jest, iż producenci wspólnotowi i producenci eksportujący z USA wykorzystują wiele rodzajów mieszanek z różnych surowców, udział tych surowców w mieszankach może znacznie różnić się w zależności od producenta, a nawet w zależności od klienta tego samego producenta. Istotnie w toku dochodzenia wykazano, że dokładna zgodność mieszanek sprzedawanych przez objętych próbą producentów wspólnotowych i tych sprzedawanych przez objętych próbą producentów eksportujących została stwierdzona w niewielu przypadkach. W związku z powyższym, aby umożliwić uwzględnienie różnych rodzajów biodiesla przy obliczaniu podcięcia cenowego, uznano za konieczne wprowadzenie dostosowań ze względu na różnice surowców. Dlatego wniosek ten musiał zostać odrzucony.

- (116) Niektórzy producenci eksportujący utrzymywali, że ceny wykorzystane do obliczenia marginesu szkody były cenami CIF na granicy Wspólnoty, a nie cenami odsprzedaży pierwszemu niepowiązanemu klientowi. Twierdzili oni, że obliczenia te muszą zostać skorygowane, aby uwzględnić wartość i wielkość sprzedaży pierwszemu niezależnemu klientowi.
- (117) Argument ten uznano za uzasadniony w przypadku dwóch producentów eksportujących, a wyliczenie szkody zostało odpowiednio skorygowane.
- (118) Na podstawie powyższego, ustalono, że średni margines podcięcia cenowego w OD, wyrażony jako odsetek średniej ważonej cen ex-works przemysłu wspólnotowego, wynosi od 18,9 % do 31,9 %, zamiast od 18,9 % do 33,0 %, jak wskazano na etapie tymczasowym.

5.4. Sytuacja gospodarcza przemysłu wspólnotowego

- (119) Zgodnie z motywami (209) do (212) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, ustalono, że przemysłowi wspólnotowemu została wyrządzona istotna szkoda w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (120) W rzeczywistości wstępna analiza wykazała, że wyniki przemysłu wspólnotowego poprawiły się pod względem niektórych wskaźników ilościowych, ale większość wskaźników dotyczących sytuacji finansowej przemysłu wspólnotowego znacznie się pogorszyło w okresie badanym. Niezależnie od zdolności przemysłu wspólnotowego do pozyskania kapitału na inwestycje, zwrot z inwestycji drastycznie obniżył się w OD, a rentowność znacznie zmniejszyła się w okresie badanym.
- (121) Jedna zainteresowana strona stwierdziła, że analiza dokonana w motywie (195) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych dotycząca wzrostu przemysłu wspólnotowego była nieprawidłowa. W szczególności strona ta utrzymywała, iż w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych zasugerowano, iż silny wzrost popytu na biodiesla we Wspólnocie miał doprowadzić do porównywalnego wzrostu udziałów przemysłu wspólnotowego w rynku, podczas gdy nie ma bezpośredniego związku między wzrostem popytu i udziałów w rynku.
- (122) Ta sama strona twierdziła dalej, że czynniki szkody wskazane w motywie (195) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, tj. produkcja, wykorzystanie mocy produkcyjnych, produktywność, sprzedaż, polityka inwestycyjna, zwrot z inwestycji, nie mogą być uznane za wyjątkowo zagrożone.
- (123) Przyjęto argument dotyczący braku powiązania popytu i udziałów w rynku. Jednakże faktem jest, że między 2006 r. a OD udział objętych próbą producentów wspólnotowych w rynku został pomnożony przez 1,2 podczas gdy w tym samym okresie udział przywozu subsydiowanego w rynku zwielokrotnił się około 17 razy. Ten porównywalnie istotny wzrost pod względem udziałów przywozu USA w rynku wynika ze znacznie niższych cen sprzedaży przywożonych produktów z USA, jak wskazano w tabeli 5 i powyższym motywie (118).
- (124) W odniesieniu do wniosku dotyczącego ogólnej oceny wszystkich czynników szkody, potwierdza się, że nie wszystkie te czynniki pogarszały się w okresie badanym. Jednak stwierdzono, że czynniki odnoszące się do sytuacji finansowej przemysłu wspólnotowego były istotnie poważnie zagrożone, zwłaszcza rentowność i zwrot z inwestycji, a także w mniejszym stopniu produktywność. Wynika to z faktu, że przemysł wspólnotowy musiał dostosować się do konkurencji ze strony wyznaczającego cenę przywozu subsydiowanego z USA oraz wybrać utrzymanie obecności na rynku ze stratą dla rentowności, raczej niż zachowanie rentowności, lecz utratę udziałów w rynku.
- (125) Niektóre zainteresowane strony oraz rząd USA twierdziły, że poziomy rentowności i zwrotu z inwestycji dla objętych próbą producentów UE były wciąż dosyć wysokie w 2007 r. oraz podczas OD, w ujęciu bezwzględny, pomimo znaczącego spadku w porównaniu do poprzednich lat. Utrzymywali oni, że poziomy rentowności i zwrotu z inwestycji osiągnięte od 2004 r. do 2006 r. nie były trwałe, oraz że sektor biodiesla UE, jak każdy nowopowstały przemysł, przechodził w okresie badanym cykliczne fazy wzrostu i spadku.
- (126) W tym względzie należy przypomnieć, że niektóre objęte próbą przedsiębiorstwa USA uzyskały o wiele wyższą rentowność, przekraczającą 30 % w podobnym kontekście rozwijającego się rynku w okresie badanym. Stwierdzono także, iż spadek rentowności i zwrotu z inwestycji odnotowany przez przemysł wspólnotowy był bardzo gwałtowny, ponieważ miał miejsce pomiędzy 2006 a 2007 r. i zbiegał się dokładnie z napływem przywozu biodiesla z USA.
- (127) Wielu producentów wspólnotowych twierdziło, iż sytuacja nieobjętych próbą przedsiębiorstw wspólnotowych powinna zostać w pełni uwzględniona podczas oceny szkody, zwłaszcza w świetle wielu przypadków ograniczania, zamykania i opóźniania nowych projektów, które odnotowano wśród tych przedsiębiorstw w okresie badanym.
- (128) Jednakże jedna zainteresowana strona utrzymywała, że odniesienie dokonane w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych do nieobjętych próbą producentów we Wspólnocie jest bezzasadne, ponieważ dane od producentów nieobjętych próbą nie mogą być wykorzystane do celów wykazania szkody. Strona ta podkreślała, że zgodnie z upublicznionymi danymi, niektórzy z tych nieobjętych próbą producentów są rentowni.

- (129) W odniesieniu do tych obu wniosków, należy przypomnieć, że motyw (205) do (208) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych odnoszą się do sytuacji nieobjętych próbą producentów we Wspólnocie, jako do dodatkowej wskazówki dotyczącej szkody, i nie mają wpływu na obliczenia wskaźników szkody i marginesu szkody, dla których wykorzystano zweryfikowane informacje. W związku z powyższym wniosek tej strony został odrzucony. Z drugiej strony, wobec braku dostępnych zweryfikowanych danych statystycznych lub konkretnych informacji dotyczących sytuacji wszystkich nieobjętych próbą producentów UE, nie jest możliwe dokonanie prawidłowego ustalenia dla producentów wspólnotowych w ujęciu całościowym, jak sugerują producenci wspólnotowi. Wniosek ten został zatem również odrzucony.
- (130) Wobec braku innych uwag na temat tymczasowych ustaleń dotyczących sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego, motyw (188) do (194) i (196) do (208) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.
- (131) Wniosek, zgodnie z którym przemysł wspólnotowy poniósł istotną szkodę, jak określono w motywach (209) do (212) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zostaje także potwierdzony.

6. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

6.1. Wpływ subsydiowanego przywozu

- (132) Przypomina się, że wielkość przywozu subsydiowanego z USA znacznie wzrosła w okresie analizowanym. Istniała także wyraźna zbieżność w czasie pomiędzy wzrostem przywozu subsydiowanego a pogorszeniem się sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego. Przemysł ten nie był w stanie ustalić swoich cen zgodnie z warunkami rynkowymi, a koszty wzrastały, ponieważ jego ceny uległy podcięciu podczas OD przez przywóz subsydiowany.
- (133) W związku z tym potwierdza się, że gwałtowny wzrost taniego przywozu subsydiowanego z USA miał znaczny negatywny wpływ na sytuację gospodarczą przemysłu wspólnotowego w OD.

6.2. Wpływ innych czynników

6.2.1. Przywóz z innych krajów trzecich

- (134) Wobec braku uwag, które uzasadniłyby zmianę ustaleń tymczasowych, potwierdza się, że przywóz z innych krajów trzecich miał bardzo znikomy wpływ na szkodę wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu.

6.2.2. Zmiany popytu

- (135) Jedna zainteresowana strona twierdziła, że spadek popytu między 2007 r. i OD był nieznaczący (0,5 %), niemniej jednak mógł wyrządzić szkodę przemysłowi wspólnotowemu, argumentowała ona, że hipotetyczny wzrost popytu wynoszący 10 % przyczyniłby się do dodatkowej wielkości sprzedaży równej 205 733 ton, jeżeli przemysł

wspólnotowy utrzymałby ten sam udział w rynku (29,8 %), jaki odnotowano w OD.

- (136) W tym względzie należy podkreślić, że podstawą wniosków dokonanych przez wskazaną stronę były ogólne i nieuzasadnione przypuszczenia. Ponadto fakt, że między 2007 r. i OD udział przemysłu wspólnotowego w rynku wzrósł o 2,8 punktu procentowego, stanowi poparcie dla wniosków zawartych w motywie (223) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którymi szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu nie może być przypisana temu nieznacznemu spadkowi popytu między 2007 r. i OD. W związku z powyższym i wobec braku uwag dotyczących zmian popytu na rynku wspólnotowym, motyw (223) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje potwierdzony.

6.2.3. Decyzje w zakresie polityki publicznej

- (137) Jedna zainteresowana strona powtórzyła swój wniosek, w którym argumentowała, że ponowne wprowadzenie podatku energetycznego w Niemczech miało negatywny wpływ na sytuację gospodarczą producentów wspólnotowych, którzy zaopatrywali rynek, ponieważ wymienione środki doprowadziły do załamania popytu na biodiesla B100 reprezentującego wielkość wynoszącą przynajmniej 1,5 mln ton. Następnie strona ta stwierdziła w odpowiedzi na ustalenia dochodzenia wskazane w motywie (225) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że nawet jeżeli wprowadzenie wymogu dotyczącego mieszania, w którym ustalono udział biodiesla na poziomie 4,4 % dla oleju napędowego wprowadzanego na rynek niemiecki do celów transportu (B5), zrównoważyło rzekome straty sprzedaży B100, poziom cen B100 był różny od poziomu cen biodiesla przeznaczonego dla mieszanek B5. Utrzymywała ona, że B100 był produkowany wyłącznie z droższego rzepaku, a biodiesel B5 z różnych surowców, i w związku z tym miało to negatywny wpływ na średnią cenę producentów wspólnotowych.
- (138) W tym zakresie należy przypomnieć, że przeciwnie do twierdzeń wymienionej strony, dochodzenie wykazało, że wielkość sprzedaży objętych próbą producentów wspólnotowych zaopatrujących rynek niemiecki wzrosła o 68 % między 2006 r. i OD, co potwierdza tymczasowe ustalenie, iż straty dotyczące B100 zostały zrównoważone obowiązkowym wymogiem dotyczącym mieszania. Należy następnie odnotować, że wprowadzenie od 1 sierpnia 2006 r. podatku wynoszącego 0,09 EUR/litr biodiesla nie doprowadziło do załamania rynku, jak utrzymuje strona, chociaż sprzedaż B100 obniżyła się znacznie w ostatnim kwartale OD, począwszy od 1 stycznia 2008 r., kiedy podatek podniesiono do 0,15 EUR/litr. W odniesieniu do wpływu na ceny, argumenty wymienionej strony nie były uzasadnione, ponieważ biodiesel stosowany do obu rodzajów produktu musiał spełniać takie same normy, co oznacza, że w obu paliwach mógł być używany taki sam surowiec, a zatem nie ma udowodnionej różnicy cen między dwoma rodzajami biodiesla. W związku z tym powyższy wniosek został odrzucony.

(139) Wobec braku uwag dotyczących decyzji w zakresie polityki publicznej, motyw (226) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostaje niniejszym potwierdzony.

6.2.4. Niewykorzystane moce produkcyjne producentów wspólnotowych

(140) Jedna zainteresowana strona przyjęła do wiadomości, że stopa wykorzystania mocy produkcyjnych objętych próbą producentów wspólnotowych była na dosyć wysokim poziomie, jednak stwierdziła, iż nadwyżka mocy objętych próbą producentów wspólnotowych wciąż mogła być przyczyną szkody mając na uwadze fakt, że wiązała się z wyższymi kosztami stałymi mającymi negatywny wpływ na rentowność. Następnie stwierdziła ona, że wzrost wartości netto aktywów wymienionych producentów doprowadził do wzrostu kosztów stałych, mając na uwadze wyższe koszty amortyzacji i finansowe.

(141) W tym względzie, należy podkreślić, że szczegółowa analiza rozkładu kosztów zmiennych i stałych w strukturze kosztów przemysłu wspólnotowego wykazała, iż udział kosztów stałych stanowi jedynie 6 % kosztów ogólnych (motyw (228) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych). Ponadto, należy odnotować, że wymieniona analiza wykazała nieznaczne wahania tej wartości procentowej w okresie analizowanym. W odniesieniu do wniosku dotyczącego wpływu na rentowność wywartego przez wzrost wartości netto aktywów, należy odnotować, iż wzrost kosztów w ujęciu bezwzględny nie prowadzi automatycznie do wzrostu kosztów jednostkowych produkcji, ponieważ zależą one od wielkości produkcji, która jak wykazano w tabeli 4 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych stale rosła w okresie analizowanym. Dlatego też wyższe stałe koszty w ujęciu bezwzględny zostały przypisane wyższej wielkości produkcji wynikającej ze wskazanego udziału kosztów stałych w kosztach ogólnych. Z tego powodu wniosek przedstawiony przez tę zainteresowaną stronę musiał zostać odrzucony.

(142) Ta sama strona twierdziła, że ogólna nadwyżka mocy producentów wspólnotowych wywarła bezpośredni wpływ na ceny, gdyż nastąpiła ostra walka między producentami o kontrakty do wartości kosztów krańcowych, a zatem producenci o wysokich stopach wykorzystania mocy produkcyjnych musieli zająć najbardziej agresywną pozycję w zakresie swojej sprzedaży, aby podciąć ceny konkurentów. Na poparcie tego argumentu strona przedłożyła ogłoszenie jednego objętego próbą przedsiębiorstwa załączone do jego sprawozdania finansowego za 2007 r.

(143) Argumenty tej strony nie zostały jednak poparte żadnymi dowodami, nie wskazano również w tym oświadczeniu żadnego odniesienia do rzekomej walki cenowej spowodowanej nadwyżką mocy produkcyjnych. Oświadczenie odnosiło się raczej do podniesienia przez rząd niemiecki podatku energetycznego nałożonego na biodiesel B100 od 1 stycznia 2008 r., co pobudziło konkurencję na rynku biodiesla B5. W związku z tym powyższy wniosek musiał zostać odrzucony.

(144) Wobec braku innych uwag dotyczących niewykorzystanych mocy produkcyjnych producentów wspólnotowych, motywy od (227) do (230) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

6.2.5. Rosnący popyt na surowce oraz wzrost cen

(145) Jedna zainteresowana strona i rząd USA twierdzili, że żaden z argumentów w motywach (231) do (235) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych nie odnosi się do kwestii cen oleju sojowego, palmowego i z nasion canola w USA, które od 2004 r. były na znacznie niższym poziomie od cen rzepaku we Wspólnocie, co oznacza istotną przewagę konkurencyjną dla biodiesla przywożonego z USA.

(146) Przypomina się, że dochodzenie ma na celu ustalenie, czy przywóz subsydiowany (w kontekście cen i wielkości) spowodował istotną szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy, bądź czy tego rodzaju istotną szkodę spowodowały inne czynniki. W tym kontekście art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego stanowi, że niezbędne jest wykazanie, że szkodę spowodował poziom cen przywozu subsydiowanego. Przepis ten odnosi się zatem jedynie do różnicy pomiędzy poziomami cen i z tego powodu nie jest wymagane przeanalizowanie czynników wpływających na poziom wspominanych cen.

(147) W praktyce wpływ przywozu subsydiowanego na ceny przemysłu wspólnotowego bada się zasadniczo poprzez określenie podcięcia cenowego, obniżenia cen oraz tłumienia cen. W tym celu porównuje się subsydiowane ceny eksportowe z cenami sprzedaży przemysłu wspólnotowego; w pewnych przypadkach może zaistnieć potrzeba dostosowania cen eksportowych wykorzystanych do obliczenia szkody celem uzyskania porównywalnej podstawy. W związku z tym wykorzystanie dostosowania gwarantuje, że różnica cenowa zostanie ustalona na porównywalnej podstawie. Oczywiście jest zatem, że ceny surowców w kraju wywozu nie mogą z zasady być czynnikiem szkody.

(148) Potwierdza to również treść art. 8 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, który odwołuje się do znanych czynników innych niż przywóz subsydiowany. Należy podkreślić, że inne znane czynniki wymienione w tym artykule nie odnoszą się do żadnego czynnika wpływającego na poziom cen przywozu subsydiowanego. Podsumowując, jeżeli przywóz towarów jest subsydiowany, nawet jeżeli towary te mogły skorzystać ze sprzyjających zmian cen surowców, nie bierze się pod uwagę, że zmiany takie mogłyby stanowić kolejny czynnik powodujący szkodę.

(149) Dlatego też analiza czynników wpływających na poziom cen przywozu subsydiowanego, takich jak rzekoma przewaga konkurencyjna wynikająca z niższych cen surowców, nie może być rozstrzygająca i tego rodzaju analiza wykraczałaby poza wymagania rozporządzenia podstawowego.

(150) W każdym przypadku i bez uszczerbku dla powyższych ustaleń, należy przypomnieć, że ogólnosiwiatowy wzrost cen produktów rolnych nastąpił podczas OD, oraz że wzrost cen oleju sojowego (głównego surowca wykorzystywanego przez producentów w kraju, którego dotyczy postępowanie) był wyraźniejszy, niż wzrost cen oleju rzepakowego w tym samym okresie. Tymczasem wzrost kosztów w USA nie został odzwierciedlony w cenach przywozu subsydiowanego na rynku wspólnotowym, który znacząco podcinał ceny przemysłu wspólnotowego.

(151) W związku z tym powyższy wniosek złożony przez wymienione strony musiał zostać odrzucony.

(152) Wobec braku uwag dotyczących rosnącego popytu na surowce oraz wzrostu cen, motywy od (231) do (238) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

6.2.6. Zmiany cen mineralnego oleju napędowego

(153) Jedna zainteresowana strona powtórzyła swój wniosek (zob. motyw (236) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych) i dalej twierdziła, że ceny mineralnego oleju napędowego osiągnęły poziom, powyżej którego producenci biodiesla nie byli w stanie zwiększyć swoich cen zgodnie ze wzrostem cen surowców.

(154) W tym zakresie należy odnotować, iż producenci wspólnotowi zaopatrywali rynki, na których istnieją obowiązkowe docelowe wartości dotyczące mieszania. Ponadto biodiesel podlegał zwolnieniu z podatku w większości państw członkowskich, co oznacza, że jego cena była porównywalna z ceną mineralnego oleju napędowego, powiększoną o jeden czynnik - podatek energetyczny, który został nałożony na ten ostatni towar. Dlatego też mimo, iż można zaakceptować pewną współzależność cen ropy naftowej, dochodzenie wykazało, iż z wyżej wymienionych powodów biodiesel może być sprzedawany po cenach wyższych od cen mineralnego oleju napędowego. Ponadto strona nie przedłożyła żadnych przekonujących dowodów wskazujących, że ceny mineralnego oleju napędowego, które były bardzo wysokie w drugiej połowie OD, wywarły presję cenową na ceny biodiesla stosowane przez producentów wspólnotowych w OD.

(155) Wobec braku uwag dotyczących zmian cen mineralnego oleju napędowego, stwierdza się, że czynnik ten nie spowodował szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu.

6.2.7. Znaczenie lokalizacji zakładów biodiesla we Wspólnocie

(156) Wobec braku innych uwag dotyczących lokalizacji zakładów biodiesla we Wspólnocie, motywy od (239) do (241) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

6.2.8. Producenci powiązani z eksporterami USA

(157) Wobec braku innych uwag dotyczących wpływu przywozu z USA dokonywanego przez producentów powią-

zanych z eksporterami USA, motyw (242) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje niniejszym potwierdzony.

6.2.9. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

(158) W świetle powyższego, ustalenia przedstawione w motywach (243) do (245) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.

7. INTERES WSPÓLNOTY

7.1. Przemysł wspólnotowy

(159) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń producenci przemysłu wspólnotowego zatwierdzili uwagi Komisji i potwierdzili, że środki leżą w ich interesie.

(160) Jedna zainteresowana strona utrzymywała, że środki nie będą w interesie przemysłu wspólnotowego, ponieważ spowodują przesunięcie przepływów handlowych, tj. zwrócenie się ku przywozowi z krajów nieobjętych środkami z uwagi na to, iż (i) podmioty gospodarcze na rynku wspólnotowym nadal będą poszukiwać tańszego biodiesla wytwarzanego z oleju sojowego i palmowego w celu dodania do niego droższego biodiesla z rzepaku, który jest produkowany przez przemysł wspólnotowy oraz dlatego, że (ii) biodiesel z oleju rzepakowego nie zaspokoi w wystarczającym stopniu popytu.

(161) W tym względzie, należy podkreślić, iż głównym surowcem używanym przez producentów przemysłu wspólnotowego jest rzepak, jednak producenci ci nie wykorzystują wyłącznie tego surowca w produkcji biodiesla, ale stosują także olej sojowy i palmowy. Mając na uwadze fakt, że bardzo często cena innego surowca była wyższa od ceny subsydiowanego przywozu biodiesla wytworzonego z takiego surowca, producenci przemysłu wspólnotowego byli pozbawieni możliwości wykorzystania oleju sojowego lub palmowego na większą skalę. Oczekuje się zatem, iż wprowadzenie środków przywróci również normalne warunki rynkowe i umożliwi producentom przemysłu wspólnotowego bardziej efektywne dostosowanie ich produkcji do różnych rodzajów biodiesla, na które istnieje zapotrzebowanie na rynku wspólnotowym. Na tej podstawie argument ten odrzucono.

(162) Wobec braku uwag dotyczących interesu przemysłu wspólnotowego, motywy (247) do (249) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

7.2. Niepowiązani importerzy/przedsiębiorstwa handlowe we Wspólnocie

(163) Wobec braku jakiegokolwiek reakcji ze strony importerów po wprowadzeniu środków tymczasowych, stwierdza się, że wpływ środków najprawdopodobniej nie wywrze istotnego wpływu na importerów/przedsiębiorstwa handlowe.

7.3. Użytkownicy we Wspólnocie

- (164) Wobec braku jakiejkolwiek reakcji ze strony użytkowników po wprowadzeniu środków tymczasowych, stwierdza się, że cła wyrównawcze najprawdopodobniej nie wywrą istotnego wpływu na użytkowników.

7.4. Dostawcy surowców we Wspólnocie

- (165) Wobec braku jakiejkolwiek reakcji ze strony dostawców surowców po wprowadzeniu środków tymczasowych, motywy od (256) do (258) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

7.5. Interesy innych stron

- (166) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedna zainteresowana strona stwierdziła, że producenci samochodów, którzy zainwestowali w produkcję samochodów dostosowanych do korzystania z biodiesla mogą nie uzyskać korzyści z poniesionych inwestycji przy sprzedaży takich samochodów, jeżeli cena biodiesla we Wspólnocie wzrośnie z powodu wprowadzenia środków do poziomu, który nie będzie konkurencyjny dla ceny mineralnego oleju napędowego.
- (167) W tym zakresie należy odnotować, że sytuacja opisywana przez tę stronę mogłaby zaistnieć nawet bez wprowadzania środków, tj. ceny mineralnego oleju napędowego (które zależą od cen ropy naftowej) mogą obniżyć się do poziomu bardziej konkurencyjnego od cen biodiesla. Dlatego też nieracjonalne byłoby sugerowanie, że przemysł samochodowy dokonał inwestycji bez uwzględnienia tego czynnika. W związku z powyższym wniosek ten został odrzucony.
- (168) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jedno stowarzyszenie rolników UE wyraziło poparcie i wskazało, iż przywóz biodiesla z USA pozbawił unijnych producentów nasion roślin oleistych rynku zbytu wynoszącego prawie 6 milionów ton lub około 11 % unijnej produkcji nasion roślin oleistych w 2007 r. i 2008 r. oraz doprowadził do spadku potencjalnej wartości nasion rzepaku wykorzystywanych do celów innych niż spożywcze o 90 EUR/tonę. Opinie te nie mogły jednak zostać zweryfikowane.

7.6. Czynniki zniekształcające konkurencję i handel

- (169) Jedna zainteresowana strona powtórzyła swoje uwagi dotyczące niespójności środków wyrównawczych z polityką Unii Europejskiej promującą wykorzystanie biopaliw. Dodała ona, iż Unia Europejska nie może zależeć wyłącznie od biodiesla z rzepaku wytwarzanego we Wspólnocie, aby rozwinąć swój rynek biodiesla.
- (170) Uwaga ta została poruszona w sekcji 7.6 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, a kwestia biodiesla z rzepaku, o której wspomina strona, jest również omawiana w powyższym motywie (161).
- (171) Wobec braku uwag dotyczących czynników zniekształcających konkurencję i handel, motywy od (259) do (261) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

7.7. Wnioski dotyczące interesu Wspólnoty

- (172) W związku z powyższym stwierdza się, że w obecnym przypadku nie istnieją istotne powody przemawiające przeciwko nałożeniu ceł wyrównawczych.

8. OSTATECZNE ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

8.1. Poziom usuwający szkodę

- (173) Jedno przedsiębiorstwo utrzymywało, że, w odniesieniu do ustalenia jego marginesu szkody na poziomie najwyższego marginesu określonego dla przedsiębiorstw objętych próbą (zob. motywy (268) do (270) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), zaproponowało ono dostarczenie informacji służących obliczeniu jego własnego marginesu. Przedsiębiorstwo było ponadto gotowe do przyjęcia wizyty weryfikacyjnej na terenie swojej spółki zależnej. Przedsiębiorstwo oświadczyło, że ta oferta jest wciąż aktualna.
- (174) Po otrzymaniu odpowiedzi tego przedsiębiorstwa na pytania zawarte w kwestionariuszu przesłanym po wszczęciu postępowania, odnotowano pewne braki w informacjach dotyczących jego sprzedaży eksportowej do Wspólnoty i odsprzedaży prowadzonej przez jego powiązanego importera we Wspólnocie. Przedsiębiorstwo zostało poproszone o przedstawienie wymienionych informacji w ustalonym terminie, lecz nie udzieliło odpowiedzi. W związku z powyższym przedsiębiorstwo zostało poinformowane, jak wskazano w motywie (268) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że jeżeli wymagane informacje nie zostaną dostarczone, zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego, niekompletne informacje zawarte w kwestionariuszu mogą zostać pominięte. Przedsiębiorstwo zostało poinformowane o konsekwencjach częściowej współpracy i miało możliwość zgłoszenia uwag. Prawie dwa tygodnie po wyznaczonym terminie przedsiębiorstwo odpowiedziało, że m.in. „dostarczy wymaganych informacji w trybie natychmiastowym”. Jednak informacje te nie zostały przekazane.
- (175) W świetle powyższych ustaleń potwierdza się, że poziom usuwający szkodę dla tego przedsiębiorstwa powinien być określony na poziomie najwyższego marginesu szkody określonego dla przedsiębiorstw objętych próbą.
- (176) Niektóre strony zainteresowane i rząd USA zakwestionowały ustalenia tymczasowe, wedle których zysk wynoszący 15 % byłby marżą zysku, którą – jak można ocenić – przemysł tego typu mógłby osiągnąć w normalnych warunkach konkurencji.
- (177) Jedna zainteresowana strona stwierdziła, iż marża zysku przemysłu wspólnotowego wykorzystana dla określenia poziomu usuwającego szkodę powinna być ustalona na poziomie zysku osiągniętego przez przemysł wspólnotowy podczas OD, tj. 5,7 %, ponieważ wskazana marża zysku należy do zakresu marż osiągniętych w odniesieniu do towarów takich jak biodiesel. Na poparcie tego wniosku strona ta odniosła się do zysków osiągniętych przez producentów etanolu i olejów roślinnych z USA oraz przez rafinerie ropy naftowej.

- (178) Należy odnotować, że podstawą obliczenia poziomu usuwającego szkodę ma być ocena poziomu zysku, który – jak można oczekiwać – mógłby zostać osiągnięty przez przemysł wspólnotowy w warunkach braku przywozu subsydiowanego, na sprzedaży produktu podobnego na rynku wspólnotowym. W konkretnym dochodzeniu zysk osiągnięty na początku okresu badanego to zysk, który można racjonalnie uznać za uzyskany przy braku przywozu subsydiowanego. W tym konkretnym przypadku we wczesnych latach okresu badanego (lata 2004 do 2006) przywóz z USA nigdy nie przekraczał udziału w rynku wynoszącego 1 %, a zatem można racjonalnie stwierdzić, że okres ten charakteryzował się brakiem przywozu subsydiowanego. Dlatego też średni zysk osiągnięty w tym okresie przez przemysł wspólnotowy został uznany za uzasadnioną podstawę do określenia poziomu usuwającego szkodę uwzględniającego także potrzebę zapewnienia inwestycji produkcyjnych w takim nowopowstałym przemyśle. Ponadto, oraz w odniesieniu do wniosku zainteresowanej strony, w toku dochodzenia wykazano, że zyski osiągnięte przez dużych producentów eksportujących z USA w związku z ich krajowymi działaniami dotyczącymi biodiesla były znacznie wyższe od zysków wykorzystanych do określenia poziomu usuwającego szkodę. W związku z tym powyższy wniosek musiał zostać odrzucony.
- (179) Niektóre wnioski przedsiębiorstw USA dotyczące zamiany ceł ad valorem na stałe kwoty cła, opisane w poniższym motywie (185), wykazały, że kwota zniżenia ceny ad valorem została obliczona jako stosunek między łącznym zniżeniem ceny i dostosowaną ceną CIF (por. dostosowanie wspomniane w motywie (109)), podczas gdy należało wykorzystać niedostosowaną cenę

CIF, tak jak uczyniono przy obliczaniu marginesu dumpingu ad valorem. Dlatego też wszystkie poziomy ad valorem usuwające szkodę zostały ponownie obliczone dla wszystkich objętych próbą przedsiębiorstw USA.

- (180) Wobec braku uwag po ujawnieniu tymczasowych ustaleń, zastosowano taką samą metodykę, jaka została opisana w motywach (266) i (267) rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych w celu uzyskania cen niewyrządzających szkody. Poziom usuwający szkodę został obliczony jako odsetek łącznej niedostosowanej wartości importowej CIF.

8.2. Forma i poziom ceł

- (181) W świetle powyższego oraz zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego należy nałożyć ostateczne cło wyrównawcze na poziomie wystarczającym, by usunąć szkodę spowodowaną przez przywóz subsydiowany, bez przekroczenia ustalonego marginesu subsydiowania.
- (182) W świetle uwag otrzymanych przez niektóre zainteresowane strony w następstwie ujawnienia ustaleń tymczasowych oraz mając na uwadze korekty opisane w niniejszym rozporządzeniu, niektóre marginesy zostały zmienione.
- (183) W związku z powyższym, stawki cła wyrównawczego zostały ustalone poprzez porównanie marginesów usunięcia szkody i marginesów subsydiowania. Stawki proponowanego cła wyrównawczego są zatem następujące:

Przedsiębiorstwo	Margines szkody	Margines subsydiowania	Stawka cła wyrównawczego
Archer Daniels Midland Company	54,5 %	35,1 %	35,1 %
Cargill Inc.	64,4 %	34,5 %	34,5 %
Green Earth Fuels of Houston LLC	51,3 %	39,0 %	39,0 %
Imperium Renewables Inc.	41,6 %	29,1 %	29,1 %
Peter Cremer North America LP	77,2 %	41,0 %	41,0 %
Vinmar Overseas Limited	76,4 %	41,1 %	41,1 %
World Energy Alternatives LLC	46,1 %	37,6 %	37,6 %
Nieobjęte próbą przedsiębiorstwa współpracujące	56,2 %	36,0 %	36,0 %

- (184) Zważywszy na to, że cło wyrównawcze będzie miało zastosowanie do mieszanek zawierających wagowo ponad 20 % biodiesla, w stosunku do ich zawartości biodiesla, uznano za właściwe, w celu skutecznego wdrożenia środków przez organy celne państw członkowskich, by określić cła jako stałe kwoty na podstawie zawartości biodiesla.

- (185) Niektóre strony zakwestionowały metodykę zastosowaną do zamiany stawek cła ad valorem na cło w formie stałych kwot. Twierdziły one, że do zamiany cła ad valorem na cło w formie stałych kwot należało wykorzystać rzeczywiste wartości CIF, a nie wartości dostosowane w celu uwzględnienia różnic surowców opisanych w motywach (185) i (186) rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (186) Wniosek zbadano i faktycznie ustalono, że dostosowane wartości CIF zostały wykorzystane do zamiany cel ad valorem na cło w formie stałych kwot. Jednak ustalono także, iż te same wartości zostały wykorzystane jako podstawa wyrażenia kwoty zniżenia ceny jako cło ad valorem. Dlatego też pierwszą korektą było wyrażenie kwoty zniżenia ceny jako odsetka łącznej rzeczywistej wartości importowej CIF. Na tej podstawie marginesy szkody zostały odpowiednio zmienione. Wynikające z tego obliczenie stawek cła w formie stałych kwot nie różniło się od stawek cła wskazanych w art. 1 ust. 2 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, ponieważ wyższa wartość cła ad valorem została zrównoważona obniżonymi cenami CIF (z poziomu dostosowanego do rzeczywistego) wykorzystanymi do zamiany na cło w formie stałych kwot.
- (187) Indywidualne stawki cła wyrównawczego określone w niniejszym rozporządzeniu zostały określone na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną podczas dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Wspomniane stawki celne (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego do „wszystkich innych przedsiębiorstw”) mają wyłącznie zastosowanie do przywozu produktów pochodzących z kraju, którego dotyczy postępowanie, i wyprodukowanych przez dane przedsiębiorstwa, tj. przez konkretne wymienione podmioty prawne. Przywożone produkty wytworzone przez inne przedsiębiorstwa, których nazwa i adres nie zostały wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, łącznie z podmiotami powiązаныmi z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek i do ich produktów stosowane są stawki dla „wszystkich innych przedsiębiorstw”.
- (188) Wszelkie wnioski o zastosowanie wspomnianych indywidualnych stawek cła wyrównawczego dla przedsiębiorstw (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utworzeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy kierować do Komisji⁽¹⁾ wraz ze wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą krajową i eksportową, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. W razie potrzeby rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła.
- (189) Wszystkie strony zostały powiadomione o zasadniczych faktach i względach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznych cel wyrównawczych. Oprócz tego zainteresowanym stronom wyznaczono okres, w którym mogły przedstawić uwagi związane z ujawnieniem tych informacji. Uwagi przedstawione przez strony zostały należycie uwzględnione, a w stosownych przypadkach ustalenia zostały odpowiednio zmienione.

8.3. Zobowiązania

- (190) Niektórzy współpracujący producenci eksportujący z USA złożyli zobowiązania cenowe zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Należy zauważyć, iż z uwagi na znaczące wahania cen surowców, omawiany produkt nie może być objęty zobowiązaniem dotyczącym stałej ceny. W tym kontekście przedsiębiorstwa zaproponowały, by minimalne ceny importowe (MCI) były regularnie indeksowane w stosunku do wahań cen oleju rzepakowego. Ponadto zaoferowały one MCI dla trzech rodzajów, aby uwzględnić zróżnicowanie przywożonego produktu (biodiesel otrzymywany z oleju sojowego, palmowego lub canola) na podstawie współczynników surowców ustalonych podczas OD.

- (191) W odniesieniu do ofert współpracujących producentów eksportujących należy zauważyć, że podstawa dla określenia indeksowanej MCI była średnio niższa o 7-8 % od niewyrządzającej szkody ceny ustalonej w OD. Ponadto zaproponowane współczynniki służące dostosowaniu MCI ze względu na wyżej wymienione rodzaje produktu nie były prawidłowe, ponieważ odnosiły się do OD. Mając na uwadze fakt, że wskazane współczynniki zależą od różnic cen surowców i stale zmieniają się, mogły one wyglądać zupełnie inaczej niż miało to miejsce podczas OD. Dlatego też zaproponowana indeksacja MCI dotyczącej biodiesla z oleju sojowego lub palmowego na podstawie wahań ceny oleju rzepakowego została uznana za niewłaściwą, ponieważ jej podstawą byłyby zmiany cen surowców różnych do tych, które są stosowane do produkcji wywożonego produktu objętego postępowaniem.

- (192) W związku z powyższym i bez odnoszenia się do innych konkretnych praktycznych kwestii związanych z przyjęciem zobowiązań przedsiębiorstwa, uznano, że zobowiązania te powinny zostać odrzucone, ponieważ metoda określania MCI nie była prawidłowa, oraz że zaproponowane MCI nie były na poziomie umożliwiającym usunięcie subsydiowania wyrządzającego szkodę.

8.4. Ostateczny pobór cel tymczasowych i specjalny monitoring

- (193) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń skarżący wniosł o wprowadzenie specjalnych środków uniemożliwiających obejście cel, mając na uwadze fakt, że przedmiotowy rynek to globalny rynek towarów, na którym zamienne produkty wprowadzane są do obrotu za pośrednictwem różnych kanałów sprzedaży.

⁽¹⁾ European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, Office N105 04/092, 1049 Brussels, Belgium

- (194) W związku z powyższym, uznaje się za właściwe ściśle monitorowanie przywozu biodiesla ze wszystkich źródeł w celu ułatwienia podjęcia odpowiednich działań, jeżeli będzie tego wymagać sytuacja.
- (195) Zważywszy na ustalony rozmiar marginesu subsydiowania oraz poziom szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu uznaje się za konieczne dokonanie ostatecznego poboru, do wysokości ostatecznie nałożonego cła, kwot zabezpieczonych w formie tymczasowego cła wyrównawczego nałożonego rozporządzeniem w sprawie celów tymczasowych. Jeżeli ostateczne cła są niższe od celów tymczasowych, zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczną stawkę celów wyrównawczych zostają zwolnione. W przypadku gdy cła ostateczne są wyższe od celów tymczasowych, ostatecznie pobrane zostają tylko kwoty zabezpieczone na poziomie celów tymczasowych,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, powszechnie nazywanych „biodieslem”, w formie czystej lub w postaci mieszanki, zawierających wagowo ponad 20 % monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym, objętych obecnie kodami CN ex 1516 20 98 (kod TARIC 1516 20 98 20), ex 1518 00 91 (kod TARIC 1518 00 91 20), ex 1518 00 99 (kod TARIC 1518 00 99 20), ex 2710 19 41 (kod TARIC 2710 19 41 20), 3824 90 91, ex 3824 90 97 (kod TARIC 3824 90 97 87), oraz pochodzących ze Stanów Zjednoczonych Ameryki.

2. Stawka ostatecznego cła wyrównawczego stosowana do produktów opisanych w ust. 1 i wytwarzanych przez niżej wymienione przedsiębiorstwa jest następująca:

Przedsiębiorstwo	Stawka cła wyrównawczego, w EUR za tonę netto	Dodatkowy kod TARIC
Archer Daniels Midland Company, Decatur	237,0	A933
Cargill Inc., Wayzata	213,8	A934
Green Earth Fuels of Houston LLC, Houston	213,4	A935
Imperium Renewables Inc., Seattle	216,8	A936
Peter Cremer North America LP, Cincinnati	211,2	A937
Vinmar Overseas Limited, Houston	211,2	A938
World Energy Alternatives LLC, Boston	211,2	A939
Przedsiębiorstwa wymienione w załączniku	219,4	zob. załącznik
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	237,0	A999

Cło wyrównawcze nałożone na mieszanki obowiązuje w stosunku wagowym do łącznej zawartości monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydorafinacji o pochodzeniu niekopalnym (zawartości biodiesla) w mieszance.

3. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w formie tymczasowych cel wyrównawczych nałożonych zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 194/2009 na przywóz biodiesla objętego kodami CN ex 1516 20 98 (kod TARIC 1516 20 98 20), ex 1518 00 91 (kod TARIC 1518 00 91 20), ex 1518 00 99 (kod TARIC 1518 00 99 20), ex 2710 19 41 (kod TARIC 2710 19 41 20), 3824 90 91, ex 3824 90 97 (kod TARIC 3824 90 97 87) oraz pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, zostają ostatecznie pobrane. Kwoty zabezpieczone przekraczające ostateczną kwotę cła wyrównawczego zostają zwolnione. W przypadku gdy cła ostateczne są wyższe od cel tymczasowych, ostatecznie pobrane zostają tylko kwoty zabezpieczone na poziomie cel tymczasowych.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 lipca 2009 r.

W imieniu Rady

A. BORG

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Amerykańscy współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą

Nazwa przedsiębiorstwa	Miejscowość	Dodatkowy kod TARIC
AC & S Inc.	Nitro	A941
Alabama Clean Fuels Coalition Inc.	Birmingham	A940
American Made Fuels, Inc.	Canton	A940
Arkansas SoyEnergy Group	DeWitt	A940
Arlington Energy, LLC	Mansfield	A940
Athens Biodiesel, LLC	Athens	A940
Beacon Energy	Cleburne	A940
Biodiesel of Texas, Inc.	Denton	A940
BioDiesel One Ltd	Southington	A940
BioPur Inc.	Bethlehem	A941
Buffalo Biodiesel, Inc	Tonawanda	A940
BullDog BioDiesel	Ellenwood	A940
Carbon Neutral Solutions, LLC	Mauldin	A940
Central Iowa Energy LLC	Newton	A940
Chesapeake Custom Chemical Corp.	Ridgeway	A940
Community Fuels	Stockton	A940
Delta BioFuels Inc.	Natchez	A940
Diamond Biofuels	Mazon	A940
Direct Fuels	Euless	A940
Eagle Creek Fuel Services, LLC	Baltimore	A940
Earl Fisher Bio Fuels	Chester	A940
East Fork Biodiesel LLC	Algona	A940
ECO Solutions, LLC	Chatsworth	A940
Ecogy Biofuels LLC	Tulsa	A940
ED&F Man Biofuels Inc.	New Orleans	A940
Freedom Biofuels Inc.	Madison	A940
Freedom Fuels LLC	Mason City	A941
Fuel & Lube, LLC	Richmond	A940
Fuel Bio	Elizabeth	A940
FUMPA Bio Fuels	Redwood Falls	A940
Galveston Bay Biodiesel LP (BioSelect Fuels)	Houston	A940
GeoGreen Fuels LLC	Houston	A940
Georgia Biofuels Corp.	Loganville	A940
Green River Biodiesel, Inc.	Moundville	A940
Griffin Industries Inc.	Cold Spring	A940
High Plains Bioenergy	Guymon	A940
Huish Detergents Inc.	Salt Lake City	A940

Nazwa przedsiębiorstwa	Miejscowość	Dodatkowy kod TARIC
Incobrasa Industries Ltd.	Gilman	A940
Independence Renewable Energy Corp.	Perdue Hill	A940
Indiana Flex Fuels	LaPorte	A940
Innovation Fuels Inc.	Newark	A940
Integrity Biofuels	Morristown	A941
Iowa Renewable Energy LLC	Washington	A940
Johann Haltermann Ltd.	Houston	A940
Lake Erie Biofuels LLC	Erie	A940
Leland Organic Corporation	Leland	A940
Louis Dreyfus Agricultural Industries LLC	Claypool	A940
Louis Dreyfus Claypool Holdings LLC	Claypool	A940
Middle Georgia Biofuels	East Dublin	A940
Middletown Biofuels LLC	Blairsville	A940
Musket Corporation	Oklahoma City	A940
Natural Biodiesel Plant LLC	Hayti	A941
New Fuel Company	Dallas	A940
North Mississippi Biodiesel	New Albany	A940
Northern Biodiesel, Inc.	Ontario	A940
Northwest Missouri Biofuels, LLC	St. Joseph	A940
Nova Biofuels Clinton County LLC	Clinton	A940
Nova Biosource	Senaca	A940
Organic Fuels Ltd.	Houston	A940
Owensboro Grain Company LLC	Owensboro	A940
Paseo Cargill Energy, LLC	Kansas City	A940
Peach State Labs Inc.	Rome	A940
Perihelion Global, Inc.	Opp	A940
Philadelphia Fry-O-Diesel Inc.	Philadelphia	A940
Piedmont Biofuels Industrial LLC	Pittsboro	A941
Pinnacle Biofuels, Inc.	Crossett	A940
PK Biodiesel	Woodstock	A940
Pleasant Valley Biofuels, LLC	American Falls	A940
Prairie Pride	Deerfield	A941
RBF Port Neches LLC	Houston	A940
Red Birch Energy, Inc.	Bassett	A940
Red River Biodiesel Ltd.	New Boston	A940
REG Ralston LLC	Ralston	A940
Renewable Energy Products, LLC	Santa Fe Springs	A940
Riksch BioFuels LLC	Crawfordsville	A940
Safe Renewable Corp.	Conroe	A940
Sanimax Energy Inc.	DeForest	A940
Seminole Biodiesel	Bainbridge	A940

Nazwa przedsiębiorstwa	Miejscowość	Dodatkowy kod TARIC
Southeast BioDiesel LLC	Charlotte	A941
Soy Solutions	Milford	A940
SoyMor Biodiesel LLC	Albert Lea	A940
Stepan Company	Northfield	A941
Sunshine BioFuels, LLC	Camilla	A940
TPA Inc.	Warren	A940
Trafigura AG	Stamford	A940
U.S. Biofuels Inc.	Rome	A940
United Oil Company	Pittsburgh	A940
Valco Bioenergy	Harlingen	A940
Vanguard Synfuels, LLC	Pollock	A940
Vitol Inc.	Houston	A940
Walsh Bio Diesel, LLC	Mauston	A940
Western Dubque Biodiesel LLC	Farley	A940
Western Iowa Energy LLC	Wall Lake	A940
Western Petroleum Company	Eden Prairie	A940
Yokaya Biofuels Inc.	Ukiah	A941